உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

௫ம். புத்தகம் சஞ்சிகை ௯.] ௲௮௱௪௰௫௵. வைகாசி ௴. ௮. தேதி வியாழக்கிழமை. Thursday, May 8, 1845. [Vol. V. No. 9.

இதிகாசச்சுருக்கமும் காலநிருபணவிளக்கமும்.

மீதியோபார்சியராச்சியம்.—ஆதியிலே மீதியரும் பார்சியரும் வெவ்வேறிராச்சியத்தாராயிருந்தார்கள். அவர்களுள் மீதியர்களே முதன்முதற் செழித்தோங்கத் தலைப்பட்டார்கள். எசிக்கியாவுடைய காலத்துக்கு முன் அசீரிய ராச்சியத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த அம்மீதியர்கள் சயக்சறிசென்னும் இராசாவின் காலத்தில் பாபிலோனியருடன் கூடி அசீரியரோடே எதிர்த்துப் பொருது வெற்றிகொண்டார்கள்.

சயக்சறிசென்பவனுடைய சுதனாகிய அஸ்தயாகிசென்பவன் மீதியரோடு தான் பண்ணிய சமாதானம் நிலைகொள்ளும்படி லீதியவென்னுமிராச்சியத்துள்ள ஓர் இராசபுத்திரியை விவாகஞ்செய்தான். அவர்களுக்கு வேதத்திலே மீதியடறையசென்றும் கிரேக்காசிரியர்கள் செய்தநூல்களில் சயக்சறிஸ என்றும் பேர்பெற்ற டறையஸ் என்னுமோர் புத்திரனுற்பவித்தான். அவன் பிறந்த வருஷத்தில் அஸ்தயாகிசென்பவன் தன் புதல்வியாகிய மந்தேனென்பவளைப் பார்சிய பிரபுக்களிலொருவனாகிய கம்பீசஸ் என்பவனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்தான். சிலர் இவனைப் பார்சிய ராசாவென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் புகழ்பெற்ற கைறஸ் என்னுமோர் குமாரன் பிறந்தான். இப்படி அவன் டறையசென்பவனுக்கு மருமகனாகி அவனுக்கு ஒரு வயசுக்கிளையவனாயிருந்தான்.

இரண்டாஞ்சயக்சறிசாகிய டறையசென்பவன்பின்பு இராசாவாக, அவனுடைய மருமகனாகிய கைறசென்பவன் அவனுடைய சேனைகளுக்கதிபதியாகி அவர்களை நடத்திக்கொண்டு வந்தான். மேற்சொல்லிய பிரகாரம் இவ்வாறிராசரிக்கஞ்செய்துவருங்காலத்தில் கைறஸ் பாபிலோனைப் பிடித்துக்கொண்டான். அதன்பின் டறையஸ் பாபிலோனகரத்திற் சென்று கைறசுடன் ஆலோசித்துத் தன் புதுராச்சியபாரத்தை ஒழுங்குப்படுத்தி, ௱௨௰. மாகாணமாகப் பகுத்து ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கு ஒவ்வொரு அதிபதியையும் இவ்வதிபதிகளுக்கு மூன்று பிரதானிகளையும் நியமித்தான். தானியேலென்னுந்தீர்க்கதரிசி இம்மூவருள்ளும் சிரேட்டனானதால் அவனே அவ்விராசரிக்கத்து முதன் மந்திரியாயிருந்தான். அவன் தெய்வாராதனையில் நிலைகொண்டுநின்றது கண்டு டறையசென்பவன் பிறருடைய ஏவுதல்பற்றிப் பேதமையாற் கற்பித்த கட்டளைப்பிரகாரம் எண்பது வயசிலே ஓர் சிங்கக் கெபியில் நிக்ஷேபனம்பண்ணப்பட்டான். பாபிலோனியரைச் சிறைப்படுத்தி இரண்டு வருஷத்துக்குப் பின் கிறிஸ்து பிறக்க, ௫௱௩௰௬. வருஷத்துக்கு முன் டறையசென்பவன் தன்னிராச்சியத்துக்குக் கைறசென்பவனை ஏகாதிபதியாக வைத்துவிட்டிறந்துபோனான். அக்காலத்திற் பார்சியராச்சியம் சிந்துநதி தொடுத்து மத்தியபூமி சமுத்திரம்வரைக்கும் கஸ்பியான் யூக்சயின் என்னும் சமுத்திரங்கள் தொடுத்து அராபிச் சமுத்திரம்வரைக்கும் வியாபித்திருந்தது.

கைறசென்பவன் இராசாவானபோது யூதர்களை விடுதலையாக்கும்படி கற்பிக்க, அவ்விராச்சியத்திற் பற்பல இடங்களிலும் நின்று பணிவிடைகாரர், ௭௲௩௱௩௰௭. பேரைவிட, ௪௰௨௲௩௱௬௰. பேர் வந்து கூடினார்கள். ஏறக்குறைய இவ்வைம்பதினாயிரபேரும் யெருசலேம் நகரத்திற் சென்று முதன்முதல் அந்நகரையும் அதின்கணுள்ள தேவாலயத்தையும் கட்ட அபிப்பிராயங்கொள்ள, அதைக்கண்டுசமாரியர் முதலிய சமீப தேசத்தார் பொறாமைகொண்டு அதற்குத் தடைபண்ணினார்கள். கைறஸ் இறந்தபின் அவனுடைய குமாரனாகிய,

கம்பீசஸ் என்பவன் இராசாவானான். சாமர்த்தியமின்றித் துன்மார்க்கனாயிருந்த இவ்வரசன் முன்னே நெபுகாத்நேசருக்கு அமைந்திருந்த எகிப்துதேசத்தைச் சருவிப்பிடித்துக்கொண்டான். ஒருநாள் குதிரையேறும்போது தனது கட்கம் உறையில் நின்று வழுவித் தொடையிற் பட்டகாயத்தினாலிறந்துபோனான். அவன் இறந்தபின் கொள்ளைக்காரனாகிய,

ஸ்மார்டிஸ் என்பவன் இராசரிக்கமடைந்தான். இவன் பார்சிய தேசத்துயோகியராகிய ஆசாரியர்குலத்திற் பிறந்தவனாதலின் ஸ்மார்டிஸ் யோகியனென்று பெயர்பெற்றான். பிரபுக்கள் ஏழுபேர் இவனுக்கு விரோதமாகச் சதியாலோசனை செய்து இவனைக் கொன்றபின் கைறசுடைய குடும்பம் ஒழிந்துபோனதினால் தங்களிலொருத்தனை இராசாவாகவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, ஒருநாளை நியமித்து அந்நாளிலே சூரியனுதித்த பின்பு தங்கள் குதிரைகளிலே முதன்முதற் கனைக்குங்குதிரையையுடையவனையே இராசாவாக்கவேண்டுமென்று நிர்ணயித்தார்கள். இது பார்சியர் தெய்வமென்று வணங்கிவந்த சூரியனுக்கு இட்ட முறையீடாகத் தோற்றுகின்றது. அன்றைக்கு இஸ்தஸ்பீஸ் என்பவனுடைய சுதனாகிய டறையஸ் என்பவனது குதிரை முதற்கனைத்தபடியால் அந்தச்சணமே அவன் இராசாவாகநியமிக்கப்பட்டு,

டறையஸ் இஸ்தஸ்பிசென்னும் பேரைப் பெற்றிருந்தான். இவனை மீதிய டறையசென்பவனிலும் பிற்காலத்தில் ராசரிக்கஞ்செய்த டறையசென்னும் பேரையு

HISTORY AND CHRONOLOGY.

(Continued from page 57.)

The Medo-Persian Empire.—The Medes and Persians were originally two monarchies, of which the Median first rose to eminence. Previous to the time of Hezekiah, the Medes were subject to the Assyrian monarchy, but revolted from it, and in the reign of Cyaxeres in connexion with the Babylonians, attacked, and overturned it.

Astyages, the son of Cyaxeres, married a Lydian princess, to cement the peace that had been made between that kingdom and Media; and from that marriage was born Darius, called in Scripture Darius the Mede; but called by the Greek writers, Cyaxeres. Astyages, during the same year in which Darius was born, gave his daughter Mandane to Cambyses, a Persian nobleman, or, as others say, the Persian king, in marriage, and of that marriage was born the celebrated Cyrus. Cyrus was, therefore, the nephew of Darius, and was only about one year younger than he.

Darius or Cyaxeres II, succeeded; but Cyrus, his nephew, held the command of the army under him, and conducted the military operations. It was during this reign that Cyrus took Babylon, as already noticed; after which event Darius came to Babylon, and there, in concert with Cyrus, settled the government of his new empire. They divided it into 120 provinces, over each of which a governor was appointed. Over these governors there were three presidents, and the chief of these presidents was the prophet Daniel, who might, therefore, be regarded as the prime minister of that vast empire. Daniel at this time was about 80 years of age, and was cast into a den of lions, for persevering in the worship of God, in defiance of a foolish decree which Darius had been persuaded to make. In about two years after the capture of Babylon, Darius died, leaving Cyrus sole monarch of the empire, B. C. 536. The Persian empire now extended from the river Indus to the shore of the Archipelago, and from the Caspian and Euxine seas, to the seas of Arabia.

Cyrus, on coming to the throne, issued a decree for the restoration of the Jews; in consequence of which, that people assembled from various parts of his empire, to the number of 42,360, exclusive of servants, amounting to 7,337, making a total of nearly 50,000 persons, and proceeded to Jerusalem. The first care of these restored captives was, to rebuild the city and temple of Jerusalem. The jealousy of the surrounding nations, especially the Samaritans, greatly retarded their operations. On the death of Cyrus,

Cambyses, his son, succeeded: a weak and profligate prince. He invaded and obtained possession of Egypt, which had formerly been subdued by Nebuchadnezzar. On mounting his horse, his own sword fell from its scabbard and wounded him on the thigh, of which wound he died. He was succeeded by

Smerdis, a usurper, who is usually called Smerdis the magian, because he belonged to the priesthood, which, in Persia, was called the Magi. Seven of the nobles conspired against him and slew him. The family of Cyrus being now extinct, these nobles resolved that one of themselves should be elevated to the throne. To determine this, they agreed that he whose horse, on a certain day, should first neigh after the rising of the sun, should be king. This seems to have been an appeal to the sun as a god, which the Persians worshipped. The horse of Darius, the son of Hystaspes, having first neighed, he was immediately elected king, and is known by the name of

Darius Hystaspes, and is to be distinguished from Darius the Median, and also from two other princes of the

டைய வேறு இரண்டு இராசாக்களிலும் நின்று வேறுபிறித்தறியவேண்டும்.

அவனுடைய இராசரிக்கத்துப் பதினெட்டாம் வருஷத்தில் பார்சியருக்கும் கிரேக்கருக்கும் ஓர் யுத்தந் தொடங்கிற்று. அதனால் அவ்விரு பட்சத்தாருக்கும் வெகு சேதம் உண்டாயிற்று. சின்ன ஆசியாவிலுள்ள பார்சிய மாகாணத்துத் தலைப் பட்டினமாகிய சார்டிஸ் நகரத்தைக் கிரேக்கர்கள் தகனம் செய்ததினால்டறைஉசென்பவன் அது பெரிய அவமானமென்றெண்ணிக் கிரேக்க தேசத்தைச் சருவிப் போர்செய்யத் தீர்மானித்துத் தன் சேனைகளை மசிடோனியா தேசத்தைச் சுற்றிப்போம்படி எலஸ்பொந்தென்னும் வாய்க்காலுக்கூடாகச் செல்லவிடுத்து அவைகளுக்குச் சகாயமாகப் போர்க் கப்பல்களையும் அனுப்பினான். அந்தக் கப்பற் கூட்டம் ஏதோசென்னும் சிறு மலைக்குச் சமீபித்த கடன்முனையை வளைந்தபொழுது புயல் அடித்ததினால், ௩௱. கப்பல்களும், ௨௰௲. படைகளுமாய்ந் துபோயின. சேனைகளோவெனில் போதிய எச்சரிப்பின்றிப் பாளயமிறங்கினதினால் திரேசியராலே தாக்கப்பட்டுத் தோல்வியடைந்து ஆசியாக் கண்டத்துக்குத் திரும்பிவிட்டன. டறையசென்பவன் தான் நினைத்த காரியத்தை விடாமல் இன்னும் பகைசாதிக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தோடு முன்போலச் சுற்றிப்போகாமல் அற்றிக்கா தேசத்தை நாடி மத்தியபூமி சமுத்திரத்துக்கூடாகச் செல்லும்படி வேறு சேனைகளை அனுப்ப, அவைகள் மெரேதோனென்னும் மைதானத்தில் மில்தைடீஸ் என்னும் சேனாபதிக்குக் கீழ் நின்ற எதீனிய சேனைகளாலெதிர்க்கப்பட்டு அனேகம் கொலையுண்டன. அதிலே தப்பிப்பிழைத்த சேனைகள் கப்பலிலேறிக்கொண்டு ஆசியாக் கண்டத்துக்குத் திரும்பிவிட்டன. இன்னும் பகைசாதிக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தினால் டறையசென்பவன் திரும்பவும் சேனைகளை அனுப்ப ஆயத்தமாயிருக்கும்பொழுது தனதிராச்சியத்தை ஆளவும் கிரேக்கருடன் யுத்தஞ்செய்யவும் சார்க்சிஸ் என்னுந் தன் குமாரனை வைத்துவிட்டிறந்துபோனான். டறையசுடைய இராசரிக்கத்தில் எஸ்றுவென்னும் யூத வேதபாரகன் பிறந்தான். அவனுடைய செயல்களெல்லாம் அடுத்த இராசரிக்கத்திலே நடந்தன.

டறையஸ் இஸ்தஸ்பிசென்பவனுடைய காலாந்தம் தொடுத்து சிருட்டி தொடங்கி நிகழ்ந்த ஐஞ்ஞூறு வருஷக்கால வகுப்புக்களில் ஏழாம் வகுப்பினிறுதி வரைக்கும் பார்சியருடைய இதிகாசம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கிரேக்கதேசம்.—கிறிஸ்து பிறக்க, ௮௱௮௰௪. வருஷத்துக்குமுன் எதேலியாவென்பவள் யூதேயா தேசத்தை ஆண்டபொழுது லைக்கர்சஸ்என்பவன் லெசிடிமோனென்னுந் தேசத்தில் இராசாதிகாரமும் பிரபுக்களுடைய அதிகாரமும் கலந்த ஓர் இராசரிக்கத்தை ஏற்படுத்தினான்.

அப்பொழுது எதேனகரம் பாரம்பரியமாகத் தோன்றிவரும் ஆர்க்கோனென்னும் நீதிபதிகளாலே பரிபாலிக்கப்பட்டுவந்தது. இராச்சியத்துக்கடுத்த நியாயப்பிரமாணங்களை விதிக்கும் அதிகாரம் சாதாரணமாகப் பிரசைகளிடத்தும் அவ்விராச்சியத்தை நடத்தும் அதிகாரம் பிரபுக்களிடத்தும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அதனால் அவர்களுக்குள்ளே இடைவிடாமல் வாக்குவாதங்களுண்டாயின. ஆதலாற் கிறிஸ்து அவதரிக்க ௬௱௨௰௪. வருஷத்துக்குமுன் வேறே நீதிசாத்திரத்தை ஏற்படுத்தும்படி திரேக்கோவென்பவன் நியமிக்கப்பட்டான். அவன் செய்த நியாயப்பிரமாணங்கள் மிகவும் மதிகேடும் கொடுமையுமுள்ளனவாயிருந்ததினால் அவைகள் சித்திபெறவில்லை. திரும்பவும் நிகழ்ந்த கலகத்தினிமித்தம் நீதிசாஸ்திரங்களைப் பரிசோதிக்கும்படி சோலனென்பவன் நியமிக்கப்பட்டான். அவன் தன் பேற்பாரித்தகாரியத்தை மிகுந்த விவேகத்தோடும் நிறைவேற்றி ஐரோப்பாக்கண்டத்துள்ளபற்பல இராச்சியங்களில் இந்நாள் வரைக்கும் வழங்கிவரும் நியாயப்பிரமாணங்களுக்குப் பீசமாகிய ஓர் நீதிசாத்திரத்தை நிரூபணம்செய்தான்.

சாதாரணமாக ஸ்பார்த்தவென்னுந் தேசத்திலே தலைப்பட்ட ராசத்துவம்பிரபுக்கள் வசமும் எதேனகரத்திலிராசத்துவம் பிரசைகள் வசமுமாயின. கிரேக்க தேசத்திற் பிரசா இராச்சியங்களுக்குள்ளே பிரபுக்களுக்கும் பிரசைகளுக்கும் இடைவிடாமற் போராட்டம் நிகழ்ந்தது அதிலே பிரபுக்களுக்குலெசிடிமோனியரும் பிரசைகளுக்கு எதேனியரும் உதவியாய் நின்றார்கள். எதேனகரத்திலும் அப்படியே பிரபுக்களுக்கும்பிரசைகளுக்கும் கலகம் நிகழ்ந்தது.

டறையஸ் இஸ்தஸ்பிசென்பவன் கிரேக்கர்கள் தனக்குக் கீழமைந்திருக்கிறார்களென்பதற்கு அறிகுறியாக மண்ணும் நீரும் அனுப்பவேண்டுமென்று அவர்களிடத்திற் சில தூதரை விடுத்துத்தெரிவிக்க, அதைக்கேட்ட ஸ்பார்த்தியரும் எதேனியரும் கோபித்து அதற்கிசையாமல் மறுத்ததுகண்டு கிரேக்கதேசத்தைச் சருவிப்பொரும்படி சேனைகளை ஏவினான். அவைகள்மெரேதோனென்னும்மைதானத்தில் மில்தயாதிஸ் என்னும் எதீனிய சேனாபதிக்குத்தோற்றுப்போயின.

name of Darius, who afterwards attained to the empire.

In the 18th year of his reign commenced the war between the Persians and Greeks, which brought so many calamities on both nations. The Greeks having burnt Sardis, the capital of the Persian Province of Asia Minor, Darius could never forget this insult, and determined on an invasion of Greece. He sent an army across the Helespont, round by Macedonia, a fleet being appointed to follow and co operate with it. The fleet, in doubling the Cape of Mount Athos, was overtaken by a storm, and totally disabled, having lost 300 ships and 20,000 men; and the army having encamped without sufficient precaution was attacked by the Thracians, and so roughly handled, that it was forced to return to Asia; Darius, however, was not to be diverted from his project of revenge, but fitted out another army. This he sent directly across the Archipelago to Attica. There it was met on the plain of Marathon by a small army of Athenians under Miltiades, and totally defeated. The remains of the army escaped to the ships and returned to Asia. Still determined upon his scheme of revenge, Darius fitted out another army, but died in the meanwhile, leaving his dominions and his quarrel with the Greeks to his son Xerxes. During the reign of Darius, Ezra, the Jewish scribe, was born; but his public operations belong to a subsequent reign.

The conclusion of the reign of Darius Hystaspes brings the Persian history down to the end of the 7th period of 500 years from the creation.

GREECE.—So far back as 884 B. C. while Athalia reigned in Judah, Lycurgus had settled the constitution of Lacedaemon, as a monarchy, with great powers conferred on the aristocracy.

Athens was then governed by Archons, a kind of hereditary magistrates. But although the legislative authority was nominally in the hands of the people, the executive was in the hands of the nobles. This gave rise to continual contests between ruling families. Some remedy was required, and Draco was called to form a code of laws, 624 B.C. His laws were so absurdly severe and sanguinary, that they could not be executed. A further time of confusion ensued, when Solon was invited to reform the constitution. He executed his task with great success, and constructed a code of laws, which forms the basis of the laws now existing in most of the kingdoms of Europe.

The constitution of Sparta was highly aristocratical; that of Athens was continually becoming more democratical. In nearly all the Greek republics, there was a perpetual struggle between the nobles and the people, the former looking to Lacedaemon as their protector, the latter to Athens. Athens itself was agitated by similar conflicts between the nobles and the people.

Darius Hystaspes sent heralds into Greece, demanding earth and water, as tokens of subjection; which demand was indignantly rejected by Sparta and Athens. Then followed the invasion of Greece by Darius, in which his army was defeated, at Marathon, by Miltiades, the Athenian general.

ஆத்துமநிண்ணயம்.

[Child's Book on the Soul.]

௫. சல்லாபம்.

எலிசாள் அதிகமாய் விளையாடினபடியால் சாயங்காலத்திலே அவள் தவித்துப்போய் அந்திப் போசனமாகிக் கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பின்பு மிகவும் அயர்ந்து நித்திரை மயக்கமாயிருந்தாள். இஸ்தானேப்புத் துரைச்சானி அவர்களுடனே மேல் அறைக்குப் போய் அவளை ஒரு பஞ்சணையிலே கிடத்தி விளக்கைத் திரும்ப

CHILD'S BOOK ON THE SOUL.

DIALOGUE V.

In the evening Eliza was very tired, she had played so much, and she grew very sleepy soon after tea. Mrs. Stanhope went with her up stairs and put her to bed. She brought the candle down; for Eliza was a good girl,

க் கீழ் அறைக்குக் கொண்டுவந்தாள். எலிசாள் நல்ல பிள்ளையாயிருந்து இராத்திரிதோறும் விளக்கில்லாமலிருளிலே நித்திரைசெய்யும் வழக்கம் அவளுக்கிருந்தது.

பின்பு இஸ்தானேப்புத் துரைச்சாணி உரோபோர்ற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு தனது புஸ்தக சாலைக்குட்பட்டுச் சில சித்திரப்படங்களைப் பார்க்க விரும்பவில்லையோவென்று அவனிடத்திற் கேட்க அதிலுந் தன் தாயுடனே பேசுவது தனக்குப் பிரியமாயிருக்கிறதென்று அவன் சொன்னான். அப்படி அவர்களிருவரும் மஞ்சத்திலே உளுக்கார்ந்தபின்பு இஸ்தானேப்புத் துரைசாணி பேசத்துடங்கினாள்.

மைந்தா, எலிசாளுக்கும் அந்தச்செவ்வந்திப் பூவுக்கும் எத்தனை காரியங்களில் ஒப்பனையுண்டென்று நீ இப்பொழுது சொல்லுவாயோவென்றுயார்.

மகன். ஆராய்ந்து சொல்லுவேன் அம்மா. நிறை, சத்துவம், வடிவு, நிறம், வாசனை, உயிரென்றிவைகளிலே அந்தச் செவ்வந்திப் பூ எலிசாளுக்கொத்திருக்கின்றது.

தாய். எலிசாளுடைய உயிருக்கும் அந்தச் செவ்வந்தி மலருக்கும் இருக்கும் வேற்றுமையென்ன?

ம. எலிசாளுக்குச்சீவபிராணியான உயிருண்டு. அப்பூவுக்கோ தாவரஉயிருண்டு.

தா. மைந்தா, எலிசாளுக்கும் அந்தக் கடிகாரத்துக்கும் எந்தெந்தக் காரியங்களில் ஒப்பனையுண்டென்று இப்பொழுது ஆராய்ந்துபார்ப்போமாக.

ம நான் சொல்லக்கூடுமென்று நினைக்கிறேன் அம்மா.

தா. நல்லது ஆராய்ந்து பார்த்துச் சொல்லுக.

ம. அம்மா நிறை, சத்துவம், உருவம், நிறம், பகுத்தலென்றிவைகளின் ஒப்பமாயிருக்கின்றன. அந்தக் கடிகாரத்திற்கு வாசனை உண்டென்று எனக்குத்தோன்றவில்லை.

தா. அந்தக் கடிகாரத்திலே இன்னும் எலிசாளுக்கொத்திருக்கிறஎதாகிலுமுண்டானாற் சொல்லுக.

ம, சற்று நினைத்துப்பார்க்க விரும்புகிறேன் அம்மா.

தா. மைந்தா அப்படி நினைப்பதே சரி. அரிதான கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்ல வேண்டிய நேரமெல்லாம் அதற்குச் சொல்லு நேரமளவும் ஆராய்ந்து சொல்லுக.

ம. அவன் இரண்டு மூன்று நிமிஷமளவும் ஆராய்ந்து பார்த்த பின்பு சொன்னதேதென்றால், அம்மா எலிசாளுடைய உள்ளிஸ்தானங்களைக்கொண்டு சொல்ல விரும்புகிறேனென்றான்.

தா. அப்படிப் பார்க்கக் கூடுமென்றால் நீ எதையறிவாய்?

ம. கடிகாரத்திலிருக்கிற சக்கரங்களைப் போல அவளுக்குள்ளுஞ் சுழன்றோடுகிற சில சிறிய சக்கரங்களுண்டாயிருக்குமென்றறிவேன்.

and always went to sleep, alone in the dark, without a candle.

Mrs. Stanhope then went into her library where she kept her books, and took Robert with her, and asked him if he did not wish to look at some pictures, but he said he would rather talk with his mother. So they sat down on a sofa and Mrs. Stanhope began.

Mother. See, my son, if you can remember in how many things Eliza and the rose are alike.

Robert. I will try if I can, mother. The rose is like Eliza, in having *weight*; *hardness*; *form*; *colour*; *parts*; and *life*.

M. What is the difference between Eliza's life, and the life of the rose?

R Eliza has *animal life*, but the rose has *vegetable life*.

M. Now let us see, Robert, in how many things Eliza and the watch are alike.

R. I think I can tell, mother.

M. Well, try.

R. They are alike, mother, in having *weight*, *hardness*, *form*, *colour*, and *parts*.

M. Has the watch nothing else like Eliza?

R. I want to think a little, mother.

M. That is right, my son; when you have a hard question to answer, always take time to think.

(Robert thinks for two or three minutes, and then says,)

R. Mother, I wish I could look inside of Eliza.

M. Well, what if you could?

R. I think, I should see some little wheels going round and round, like those in the watch.

M. What makes you think so, Robert?

R. Mother, you know the little things in the watch, that you showed me, the other day. Let me look at them now.

M. Here, take the watch.

R. Mother, what do you call these two little things that go round and round, and tell us what o'clock it is?

M They are called *hands*.

R. That is strange, mother, I was going to call them so, and to tell you, that the little wheels inside make them go, just as *something inside of Eliza, which makes her hands go*.

M. We must try to find what *this something* is, inside of Eliza, that makes her hands go.

R. That we can never do, mother.

M. Why not, my son?

R. Oh! mother, you could not open my little sister, and look inside of her, without killing her.

M That we will never do. But, do you remember the little boy who died, last winter, in the house, just beyond the bridge, and that I took you to see the corpse, before it was buried?

R. Yes, mother, and I never before felt as I did while I was looking at that little boy. I touched his cheek, and it was as cold as ice. I took hold of his little hand, but it was stiff. He had stopped breathing. He could not see nor hear, nor move. Could he feel any, mother?

M. No, my son, no more than a pebble can.

[To be continued.]

தா. மைந்தா எதினால் அப்படி நினைக்கிறாய்?

ம. ஒரு நாள் நீரெனக்குக் கடிகாரத்திலுள்ள நுட்பமான கருவிகளைக் காண்பித்தீரல்லோ அம்மா, இப்பொழுது அவைகளை நான் பார்ப்பேனாக.

தா. நல்லது கடிகாரத்தை வாங்கிப் பார்

ம. அம்மா சுழன்றோடி நேரத்தைக் காட்டுகிற இவ்விரண்டு சிறிய கருவிகளுக்குப் பேரென்ன.

தா. அவைகளுக்கு விரற்களென்றுபேராம்.

ம. அது மிகவும் ஆச்சரியந்தானம்மா. நானும் அவைகளுக்கு அந்தப் பேரைச் சொல்லி எலிசாளுக்குள் இருந்து விளங்குகிற யாதொரு பொருள் அவளுடைய கைகளை அசையப்பண்ணுந்தன்மைபோலக்கடிகாரத்திலிருக்கிறஅச்சிறியசக்கரங்களும் அவைகளைச் சுழலச் செய்யுமென்று உமக்குச் சொல்ல நினைத்தேன்.

தா. எலிசாளுக்குளிருந்து அவளுடைய கைகளை அசையப்பண்ணுகிற வஸ்து இன்னதென்றறியும்படி நாம் பிரயாசப்படவேண்டும்.

ம. அம்மா அது இன்னதென்று நாம் ஒருக்காலும் அறியக் கூடாது.

தா. மைந்தா என் அறியக்கூடாது?

ம. ஓகோ! என் சிறிய சகோதரியைக் கொலைப்படுத்தாமல் அவளை அறுத்துப் பிளந்து அவளுக்குள் இருப்பதின்னதென்று காணக்கூடாதம்மா.

தா. ஒருக்காலும் அவளைக்கொலைசெய்யமாட்டோம். ஆனாலும் போன குளிர் காலத்திற் பாலத்துக்கப்பாற் சற்றுத் தூரமாயிருக்கிற அந்தச் சிறு மனையில் ஒரு சிறு பையன் இறந்துபோய் அவன் அடக்கப்படுமுன்னே அவனைப் பார்க்கும்படிக்கு உன்னையுங் கூட்டிப்போயிருந்தேனென்று ஞாபகமுண்டா?

ம. ஆம் எனக்கு ஞாயகமுண்டு அம்மா, அந்தச் சிறுபையனைப் பார்த்தபொழுது நான் முன்னொருக்காலுமுணராத உருக்கத்தை அடைந்தேன். அவன் கன்னத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தேன், அது உறைந்த சலத்தைப் போற் குளிர்ந்திருந்தது—அவன் சிறிய கையைப் பிடித்துப் பார்த்தேன் அது விறைத்துப் போயிற்று—அவன் சுவாசமற்றுப்போயிற்று—பார்க்கவுங் கேட்கவும் அசையவுங் கூடாதவனானான். அவன் கொஞ்சமாகிலுமுணர்ந்தறியத்தக்கவனாயிருந்தானோ அம்மா?

தா. இல்லை மைந்தா, ஒரு பருக்கைக் கல் உணரக்கூடாதிருப்பது போல அவனுமுணரக்கூடாதவனாயிருந்தான்.

[தொடர்ச்சி.]

BRIEF HISTORICAL VIEW OF CEYLON.

இலங்கை இராசாக்களின் வரலாறு.

(Continued from page 60.)

(சருகூ) லே தாதுசேனன் தமிழரெல்லாரையுஞ்சங்காரம்பண்ணித்தீவுமுழுதையுந் தனதாணைக்குட்படுத்தி (கஅ) வருஷம் இராசாவாயிருந்து அநேகங் குளங்களையும் மாளிகைகளையுஞ் செப்பனிட்டு விந்தனையிலுள்ள அந்தக்கனுஓயை என்ற வாய்க்காலையும் வெட்டுவித்து, (கஅ) கேணிகளையும் தோண்டுவித்து, (கஅ) சிறு விகாரைகளையுங் கட்டுவித்தான். அவனுக்குக் காசியப்பன், மோகலன் என்னும் குமாரரும் ஒரு குமாரத்தியுமிருந்தார்கள். அம்மகளைத் தன் மருமகனுக்குக் கலியாணம் பண்ணிக்கொடுத்து அவனையும் சேனாபதியாக்கி வைத்தான். அவன் அவளைத் தன்பெண்சாதியென்றும் பாராமல் நியாயமில்லாமல் நிருவாணமாய் விட்டு அவள் தொடையிலே அடிப்பித்தான். அவளுடைய பிதா இதையறிந்து அவனுடைய தாயை அப்படி நிருவாணமாய்விட்டுச் சுட்டுக்கொன்றான். அந்நாள் முதலாக அவனுடைய மருமகன் அவனுக்கு விரோதமாய்க் கோபங்கொண்டு காசியப்பனையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு இராச்சியத்திற் கலகம் பண்ணித்திரிந்து அதைப் பிடித்துக்கொள்ள வகைதேடி இராசாவையுமுயிரோடே பிடித்து இராச்சியத்தையும் பிடித்துக்கொண்டான். அப்பொழுது இராசாவினிளைய குமாரன் மோகலன் அவர்களுடனெதிர்த்துப் பொரநினைத்துங் கூடாதினாற் சம்புத்தீவுக் கோடிப்போனான். இராசாவை மறியலிற் போட்டுக் காசியப்பனிராசாவானான். அதன் மேல் காசியப்பன் தன் பிதாவை நிருவாணமாய் விலங்குபோட்டுக் கிழக்குமுகமாய் நிறுத்தி அவனைச் சுற்றிலுஞ் சாந்துபோட்டு மூடிப்போட்டான்.

(சஎஎ)லே அவனுடையகுமாரன்முதலாங் காசியப்பனிராசாவாகி அநுராசபுரத்தைவிட்டு ஆருஞ் செல்லுதற்கரிய ஒரு கன்மலையின்மேலே போய்த் தனக்கு ஒரு துருக்கத்தைச் சமைத்து அதற்குள் தன திரவியங்களையும்இராச்சிய சின்னமான முடியையுஞ் செங்கோலையும் வைத்து அங்கே வாசம்பண்ணினான். அம்மலையின்மேலே சிங்க சொரூபங்கள் வெட்டப்பட்டிருந்தபடியால் அதற்குச் சிங்ககிரியென்று பெயராயிற்று. அவன் (கஅ) வருஷம் இராச்சியம்பண்ணியிருந்து தன்றம்பி முதலாம் முகிலனுடன் யுத்தம்பண்ணித் தோற்றோடுகையில் தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொண்டான்.

(சகூரு) லே அவன்றம்பிமுதலாம் முகிலனிராசாவாகி (கஅ) வருஷமிராச்சியம்பண்ணினான். இவன் முன் தன்றமையனுடைய கலாதிக்குப் பயந்து சம்புத்தீவிலே போயிருந்த காலத்திலே ஒரு பெரிய சேனையைச் சேர்த்திருந்தான். அவன் அச்சேனையோடே வந்திறங்கிக் கொழும்பிலே ஒரு கோட்டையைக் கட்டித் தன் றமையன் மேற் படையெடுத்துப் போய் இராசதானிக்குக் கிட்டமானத்திலே அவனைச் செயித்துத்தன் தகப்பனுடைய சாவுக்குடந்தையாயிருந்த மந்திரியையும் அதற்குதவியாயிருந்த வேறு ஆயிரம் பெயரையுங்கொன்று புத்தனுடைய தலைமயிரையும் அநுராசபுரத்திலே வைத்து அதைத் தனதிராசதானியாக்கியிருந்தான்.

(ருகரு) லே அவனுடைய குமாரன் குமாரதாத்துசேனனிராசாவாகி (கூ) வருஷங்களாக அரசுபுரிந்துகொண்டிருக்கையில் பண்டிதனான காளிதாசன் இலங்கைக்கு வந்தார். அவ்விராசா ஒரு வேசிவீட்டுக்குப் போக்குவரத்துப்பண்ணுவது வழமையாயிருந்தது. ஒரு நாளாகிறபொழுது அவனவள்வீட்டுச் சுவரிலே ஒரு வெண்பாவின் முதலிரண்டடியையும் எழுதி நிறைவேற்றுபவனுக்கு அவன் என்ன கேட்டாலுந் தாங் கொடுப்போமென்றொரு பந்தையத்தையுந் தீட்டிப் போனான். உடனே அவனிற்பிறகு அந்த வேசிவீட்டுக்குப் போன காளிதாசன் அவ்விரண்டடிகளையுங் கண்டு மற்ற இரண்டடிகளையுமெழுதி வெண்பாவைமுடித்தான். அவ்வேசி இதையறிந்து அவருக்குக் கிடைக்கிற வெகுமானத்தைத் தனதாக்கிக்கொள்ளும்படி காளிதாசனைக் கொன்று தன் வீட்டுத்தளத்துக்குள்ளடக்கம்பண்ணினாள். அவளிப்படிச் செய்தது இராசாவுக்கு வெளிப்பட்டவுடனே அவர் பிரேதத்தை வெளியே எடுப்பித்து வெகு ஆடம்பரமாய்த் தகனம்பண்ணுவித்து அதைக்குறித்து மனவிதனமடைந்து மனக்கவலையை மாற்றக்கூடாமற் காளிதாசனைத் தகித்த தீயிலே விழுந்து மாண்டுபோனான்.

(ருஉஉ) லே அவனுடைய குமாரனாகிய கீர்த்திசேனன் இராசாவாகி (கூ) வருஷமிராச்சியம்பண்ணினபின்பு அவன் தாய்மாமனான சீவகனாற் சீவநாசமடைந்தான்.

(ருகூக) லே சீவகன் இராசாவாகி (உரு) நாளிராச்சியம்பண்ணின பின்பு முகிலனுடைய குமாரனாகிய இலாமினி உபத்திசனென்பவனால் கொலையுண்டான். அவன் மூன்றாம் இலாமினி உபத்திசனென்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டு சிங்காசனத்திலேறி ஒரு வருஷமும் (சு) மாசமுமாக இராச்சியம்பண்ணினான். இடையிலே அவன் கட்புலனை இழந்துபோனபடியால் அவனுடைய மருமகன் சீலகாலன் இராசாசனத்தைப் பிடிக்க நாடினவிடத்து இராசாவுடைய குமாரனான காசியப்பன் அவனுடனே போராடி இறந்துபோன கவலையைச் சகிக்கமாட்டாது இறந்துபோனான்.

(ருகூச) லே அம்பாகாசலாமியவான் இராசாவாகி (கரு) வருஷமிராச்சியம்பண்ணினான். அவனுடைய இராச்சியத்தின் (கஉ)ம் வருடத்திலே ஒரு வியாபாரியானவன் வைத்தூலியகோட்டாடு அடங்கிய ஒரு எட்டை இலங்கையிலே கொண்டு வந்து பரப்பினான். இராசாவும் அதினோக்கத்தை யறியாது அதின் கோட்பாடுகளை அநுசரித்துவந்தார். குருக்கள்மாரிலும் அநேகர் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஆகிலும் மகாபூகியான சோதிபாலியென்னுங் குருவானவர் அதின் சூட்சத்தை அறிந்து அதின் தப்புக்களை வெளியாக்கினார்.

(ருசஎ) லே அவனுடைய இரண்டாங் குமாரனாகிய முதலாந் தாப்புழுவென்பவன் இராசாவாகி ஆறுமாசமும் ஆறுநாளுமரசுசெய்து தன்றம்பியைக்கொன்று தன்றமையனோடே யுத்தம்பண்ணித் தோற்றுத் தன்னுயிரை மாய்த்துப் போட்டான்.

(ருசஎ) லே அவன் தமையன் இரண்டாம் முகிலன் இராசாவாகி (உய) வருஷமிராச்சியம்பண்ணி மளவத்தையென்னும் ஆற்றை மறித்துக்கட்டி அதின் தண்ணீரைக் கல்லோயை பூகாவோயையென்னுங் குளங்களுக்குப் பாய்ச்சுவித்தான். அவன் மனையாட்டி நஞ்சிட்டுக் கொல்லுமுபாயத்திற் கைவந்தவள்.

(ருஅஎ) லே அவனுடைய குமாரன் சிறுபராயமாயிருக்கக்கொள்ளத் தாயின் மூலமாய்ச்சிங்காசனத்திலேறிப்பத்தொன்பதுநாள் இராச்சியம் பண்ணினபின்பு அவனைச் சேனவியென்னும் மகாநாகன் கொன்றுபோட்டான். சிலர் அவனுடைய இராச்சியபாரம் (ககூ) வருஷங்களாக நிலைத்திருந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள்.

(ருஅசு) லே சூரியமரபு அல்லது சாகிய சந்ததியென்று சொல்லும் இராசமரபிற் பிறந்தமகாநாகன் என்பவன் இராசாவாகி மூன்று வருஷம் அரசு செய்தான். அவன் பத்தியாய் நடந்து அநேக திருப்பணிகளைச் செய்து ஆதீனமாகச் சில கழிவுகளைக் கொடுத்து வந்தான்.

தொடர்ச்சி.

செல்வநிலையாமை.—INSTABILITY OF WEALTH.

அ. செல்வர்யாமேன்றுதாஞ்சேல்வழியேண்ணுத
புல்லறிவாளர்பெருஞ்செல்வமேல்லிற்
கருங்கோண்மழவாய்திறந்தமின்னுப்போற்றேன்றி
மருங்கறக்கெட்டுவிடும்.

பதம்	உரை
செல்வர்	பாக்கியவான்கள்
யாம்	நாம்
என்று	என்று
தாம்	தாங்கள்
சேலவழி	செல்லுமிடத்தை
எண்ணுத	நினையாத
புல்லறிவாளர்	அற்பவறிவாளருடைய
பெருஞ்செல்வம்	பெரியசெல்வமானது
எல்லில்	இராக்காலத்தில்
கரும்	கருமையாகிய
கோண்மழ	மேகம்
வாய்திறந்த	வாய்விட்டுமின்னிய
மின்னுப்போல	மின்னலைப்போல்
தோன்றி	தோற்றப்பட்டு
மருங்கு	(தோன்றிய) இடமும்
அற	இல்லாமல்
கெட்டுவிடும்	கெட்டுப்போம், எ—று.

MORNING STAR.

Jaffna, May 8th, 1845.

ROMANISM IN GERMANY.

At TREVES, in Germany, the Bishop of the Roman Church has been exhibiting for about nine months a gown, which is said to be one worn by the Lord Jesus Christ when he was upon earth. How the Bishop procured it does not appear. Nevertheless the superstitious views of the lower classes of Roman Catholics in Europe favoring the idea that some wonderful virtue existed in this gown that would impart religious merit to those who visited its shrine, and made offerings there, and the Bishop finding his own interest in promoting such a superstition, the knowledge of it has been spread abroad and thousands and thousands have flocked there to see the holy garment and obtain the benefit supposed to be derived from it. 800,000 pilgrims are said to have visited it, as long ago as last October.

Some Catholic Priests however, in that neighbourhood, being too honest and too conscientious to lend their influence to this deception, refused to accompany their parishioners to see the holy garment and even persuaded them from undertaking the pilgrimage. One of them, M. Ronge, addressed a public letter to the Bishop of Treves, denouncing the exhibition as an imposition. In consequence of this he was excommunicated. Thereupon M. Ronge addressed a pamphlet to the lower orders of the Roman clergy, calling upon them to unite their exertions with his, in the pulpit and in the confessional, against the Bishop of Rome, in order to found by Council and Synod a national German Catholic church. The Police immediately seized the pamphlet. He has however secured a goodly number of adherents, and in other parts of Germany the secession from the Roman Church, is constantly extending. The following is the confession of Faith adopted by M. Ronge and his followers.

"1. We throw off the allegiance to the Bishop of Rome and his whole establishment.

2. We maintain full liberty of conscience, and condemn every compulsion, falsehood, and hypocrisy.

3. The basis and the contents of the Christian belief are the Bible.

4. The free investigation and interpretation is not to be restained by external authority.

5. As the essential contents of our faith, we lay down the following symbols: 'I believe in God the Father, who has created the world by his omnipotent word, and who governs it in wisdom, justice, and love.' 'I believe in Jesus Christ our Savior, who, by his doctrine, his life, and death has saved us from bondage and sin.' 'I believe in the working of the Holy Ghost on earth, a holy universal Christian church, forgiveness of sin, and life everlasting. Amen.'

6 We recognise only two sacraments as instituted by Christ, *Baptism* and *the Lord's Supper*.

7. We uphold infant baptism, and receive by solemn act of confirmation, as self-acting members of the congregation, those persons who are sufficiently instructed in the doctrines of faith.

8. The Lord's Supper will be distributed to the congregation, as instituted by Christ in both forms. Auricular confession is rejected.

9. We recognise marriage as an institution ordained by God, and therefore to be kept holy by man; we maintain for it the sanction of the Church and consider, with regard to the conditions and restrictions applying to it, the laws of the State alone as binding.

10. We believe and confess that Christ is the only Mediator between God and man; and we reject, therefore the invocation of saints, the adoration of relics and images, the remission of sins by the priests, and all pilgrimages.

11. We believe that the so-called good works have only value in so far as they are the emanation of Christian sentiments; we reject therefore, all commands of fasting.

12. We believe and confess that it is the first duty of the Christian to manifest his faith by works of Christian love"

The latest accounts which we have seen state that the commotion which this new doctrine has produced in Germany and Poland is on the increase. M Ronge has already been burned in effigy; with as many copies of his manifestoes as could be collected, by fanatical peasants in the vicinity of Coblentz.

Retirement of the Honorable the Colonial Secretary.—The Honorable Mr. Anstruther, after about 25 years of public service, 12 of which have been passed as Colonial Secretary, is about to retire from the island. His long experience in the civil affairs of the island, the independence and liberality of his views, and the soundness of his judgment, have given a high value to his services, which are acknowledged to have been generally directed to the promotion of the best interests of the Colony, and justly render his retirement a matter of sincere regret both to his friends and to the public. The interest he has manifested, of late years especially, in promoting the welfare of the natives, by providing the means of education for all classes; and by supplying inducements for young men of talent and ambition to qualify themselves for public usefulness, by opening to them places of trust suitable to their capacities, will entitle him to their respectful and grateful remembrance. It is in no small degree owing to his influence, we believe, that the School Commission have undertaken the work of *vernacular* education,—and that this education is to be as *Christian* in its character as the circumstances of the case will allow. Missionary institutions have enjoyed his favorable regard, and not unfrequently his official patronage and support. Believing that Christianity is the only true source of temporal and eternal good to men, he has been anxious that the natives should be made acquainted with its truths and enjoy the benefit of its influence. In his remarks before the Legislative Council on introducing an "Ordinance to promote the building of places of Christian worship," &c. he expressed his satisfaction that the adoption of that Ordinance would declare for the first time Ceylon to be a *Christian* Colony. When one in his responsible position, possessing his qualifications, having his efforts directed to such high ends as his appear to have been, is led to retire from public service, he cannot fail to carry with him the sincere affection and esteem of those whose welfare he has so long and so assiduously sought to promote. We hope his retirement may be as pleasant and satisfactory as his public services have been difficult and useful, and that his successor may inherit a double portion of the wise and liberal and Christian spirit by which his exertions for the good of the colony have, of late years, been animated.

Disconnection of the Ceylon Government with Idolatry.—We learn from the Colombo Observer of the 1st inst. that agreeably to public notification, His Excellency the Governor held a Levee at the Pavilion at Kandy, on the 23d ult. which was numerously attended by almost all the Kandian Chiefs and Priests and other inhabitants of the central Province, for the purpose of making known to them the orders of the Home Government, forbidding in future the appointment and nomination of chief Priests under the Governor's seal and signature, also any interference of the Government Agent in his official capacity, in Budhistical ceremonies, and requiring that the custody of the keys of the celebrated shrine of the tooth of Budhu, should be delivered over to the chiefs themselves, who must appoint a committee of their own body to superintend their religious affairs. The Chiefs and Priests are said to have received this communication with surprise, and in reply begged that his Excellency would allow the custody of the keys to remain with the Government Agent for a short time till they could determine what course to pursue upon a matter of so much importance. With this request His Excellency complied. Consequently a meeting was to have been held on the 25th ult. for the purpose of petitioning Her Majesty not to dissolve the connexion the Government had hitherto sustained with Budhistical idolatry.

The Bishop of Ceylon.—The Right Rev. JAMES CHAPMAN, who was just been appointed to the new Bishopric of Ceylon, is in the forty-sixth year of his age, and was ordained exactly twenty one years ago, viz: in 1824. He was educated at Eton and King's College, and, as is well known, he was for several years one of the masters of Eton school. Ten years after he was ordained, viz: in 1834, he was presented by his own College to the living of Dunton Waylett, near Brentwood in Essex, which is valued at £442 per annum. In the same year he married Miss Keate, the daughter of the Rev. Dr. Keate, Canon of Windsor, and late head-master of Eton, in which school, as before mentioned, Mr. Chapman had been for several years Assistant-master.——*Colombo Observer.*

THE TOUCH STONE—is the name of an English and Tamil Periodical, in 8 pages 4to. issued from the Catholic Press at Colombo, the first No. of which the Editor has had the politeness to send us. It is to be published on the first Thursday of every month and sold at *three* pence per copy. It proposes to contain articles on "political matters, religion, commerce, general literature and history, with a summary of important news." It appears from the religious articles in the present No. that it is to be devoted to the promotion of the religious views of the Roman Catholics, and we as Protestants must therefore expect no small share of attention in its columns. One article in the present No., which we may notice more particularly hereafter, contains some very slanderous allusions to the efforts of American missionaries in Jaffna. We nevertheless hail its appearance with pleasure, as we have nothing to fear, and much to hope for, from any examination of Protestantism or exposition of Romanism that may be given to the public through such a medium.

The minds of men are too much enlightened in these days to receive alleged truths at the mere *dictum* of religious teachers. Reasons must be given for the doctrines proposed, and evidence produced of the facts alleged before they will be regarded as true and credible; especially when they relate to the grounds of men's *religious* belief. If the *Touch Stone* will apply its powers to determine the degree of alloy there is in human opinions, holding the Catholic and Protestant views of religion equally subject to examination, we wish it *good speed* and much success in its efforts to shew men where the truth lies.

Everywhere Protestants are found to be the readiest and ablest advocates of a *free Press* and of free discussion, and they are willing that their doctrines should fall if they cannot stand investigation.

Let Roman Catholics grant as much concerning their doctrines, and freely distribute the Bible and encourage investigation on the part of their own people, instead of teaching it to be a mortal heresy for a man to *doubt* the truth of Romish doctrines, and they would place themselves in a better position than that they now occupy, for finding the truth and shewing it to others.

The Season.—After several months of extraordinary drought and heat we last Sunday and Monday experienced a most agreeable change of temperature and heavy showers of rain, the influence of which has been most reviving. We understand that on Sunday the lightning struck the Flag Staff in the fort and shivered it, and on Monday two fishermen of Tolpuram, as they were returning home, before they had left the water were struck dead by the lightning, and a third was knocked down and remained insensible for a long time, but was not killed. One of the men who was killed had one ear torn off by the lightning. The season since the annual rains has been remarkable for its heat and for its general unfavorable influence upon health. The thermometer has ranged 2 or 3 degrees higher than it does in ordinary seasons. Among the natives, fever has prevailed to a great extent and the proportion of deaths has been much larger than is usual. The reports of natives on the subject are very various,—one declaring that one in five and others that one in ten of the cases of sickness have terminated fatally. It appears to us desirable that the means should be had of securing a correct registration of deaths among the natives, though from the superstitions of the people and the want of fidelity in the agents appointed for the purpose it would doubtless be attended with great difficulty.

Detection and Prompt punishment of a Thief.—A man was recently detected in an attempt to break into the residence of Mr. Ferguson at Point Pedro at 4, A. M. On being caught and questioned, he stated that his intention was to *steal* timber from a neighbouring compound! He was recognised as an old offender, who had robbed and administered poison to his own grandmother. The evidence being conclusive, Mr. Toussaint sentenced him to receive 12 lashes, and to work 2 months on the roads; warning him at the same time, that if he again appeared in the District without pursuing an honest calling, he should be seized and punished as a vagrant.

New Colonial Secretary.—The Colombo Observer of the 28th ult. states that intelligence was received by the last Overland Mail that a Mr. Dawson, a relative of Sir Robert Peel, is appointed to succeed the honorable Mr. Anstruther in the Colonial Secretaryship of the Colony.

CALCUTTA.

Happy death of a Native Christian.—Mahendra Lall Bassack has been often mentioned in public as the most distinguished student in the General Assembly's Institution, and latterly as a most hopeful laborer in the Missionary field. Having known Mahendra well for many years, we hesitate not to say that he had the most original mind of any native of Bengal. His youthful talents gave forth the promise that when matured by years and directed by experience, they would place him in the first rank of his countrymen. But it pleased God otherwise. On Monday, the 31st ult. he was seized with cholera; and during the night between Sunday and Monday last, he was removed from this world of pain and sorrow, and as we humbly trust, received into the mansion of eternal rest. During the early part of his illness, he expressed a calm but assured hope of eternal felicity through the merits of his crucified Redeemer, and zealously testified to his fellow Christians who watched over him, and to his heathen countrymen who visited him, the excellency of that Savior in whom he trusted. During the latter part of his week's illness, he was almost constantly insensible; but even in the ravings of his delirium his thoughts evidently strove to fix themselves on heavenly things. The only intelligible sentence that he uttered, on the last night of his earthly pilgrimage was this:—"They will not know the day of their merciful visitation."——*Chris. Her.*

Cholera at Calcutta.—Scarcely a day has elapsed during the last three weeks without the announcement of some victim to this disease in the obituary notices of the public journals; and numerous indeed are the families which have been called to mourn the sudden loss of their members. It is, however, among the natives that the ravages of this incomprehensible disease have been most deplorably felt. The *ghats* in the metropolis have exhibited one uninterrupted succession of funeral fires; and in the interior of the country, far from the reach of all medical aid, the victims of the disease have been counted by hundreds. Whether it be that the type of the disease is more malignant than in former years, it is certain that in by far the great majority of cases, the patient has sunk under the complaint in three or four hours; and even when he has survived the first attack, has eventually dropped into the grave. A general persuasion seems to have come over the native community that all attacks this season are fatal; and this impression has perhaps had a considerable effect in aggravating the complaint, by leading those who are attacked to resign themselves at once to despair. It is scarcely possible to calculate the number who have fallen a prey to the disease during the last three weeks; but some idea may be formed of the mortality from the fact, that the native Christians who took their annual missionary tour to Tribenee, at the festival of Baronee a week ago, found that this celebrated bathing place, which is usually crowded with devotees, to the extent of 60 or 70,000, was almost deserted. The few who were seen there at the bathing conjunction, had come from the immediate neighborhood. They said that the Cholera throughout the lower parts of Bengal had not only carried off a large number, but that its effects were so unusually rapid and fatal, that the people scarcely dared to leave their homes. The roads to this celebrated bathing place presented the most lamentable and disgusting scenes. The dying and the dead were spread out in every direction, surrounded by dogs and vultures.

Friend of India.

Rapidity of the Overland Mails—Letters despatched from Galle on the 19th February, were read in London on the morning of the 22nd March, the time occupied in the transmission of them being exactly 31 days. A remarkable instance of the rapidity of our overland Communication.—*Ceylon Herald.*

United States.—The new President, Mr. Polk, was to have entered on his Office on the 3d March supported by Mr. Dallas as vice President. The Texas question was on the point of being decided by the senate, and it was belived it would be thrown out by a majority of one. The *Oregon question* was still under negotiation, and it was rumoured that a Treaty on the subject had been agreed upon between the British minister and the Government of the United States.

To the Editor of the Morning Star,

The sword has ceased to kill its millions
Idolatry kills its tens of millions.

Alas! What an enormous destruction is going on daily by idolatry though her progress is imperceptible. This deadly enemy passes on in slow steps through many hearts, with her adopted children Wealth, Honor, Power, Knowledge, and such like. She invades almost the whole section of our country, and thousands of our boasted freemen have of themselves willingly enrolled themselves as her captives and many have fallen her victims.

Ah! When shall this proud lady with all her pompous attire be driven into the abyss and her captives be left at rest? Shall she still keep her thousands under captivity? Shall her reign be perpetuated or annihilated? The decision of this momentous question rests upon many unborn children. An innumerable number of idolaters say let idolatry reign over us though we cannot bear her influence, and let her be handed down as a legency from generation to generation. How then can she be driven into the abyss.

There is one way and only one. It is plain, easy to be had and of no cost. Let every faithful Christian take that sword, the sword, which, in days of famine and of no rain the prophet Elijah took.

Then we shall succeed. *Then* victory will be ours. *Then* the idolaters who lost their proud sovereign knowing their deplorable condition will follow the true king Christ. *Then* the world will at one acclamation say, praised be the name of the Lord who has drowned idolatry and let his name be praised from generation to generation.

Cokuville, S. Candasamyapully.

உதயதாரகை.

ிஅா சரு ஹூ. வைகாசி மூ- அ தேதி.

யாழ்ப்பாணம்.

மின்னல், இடிமுழக்கம், இடியேறு——இதற்கு மு
ன்போன எவ்வருடங்களிலுமிவ்வருடத்தில்மழைவா
ட்சியினிமித்தங் காங்கை அதிகப்பட்டதினலூாடங்
கலுங் துன்பமும் நோயும் மிகுதியாய் உண்டுபடவேது
வாயிற்று. ஆனலும் ஆண்டவனுடைய திருவானுக்
கிரகத்தாலிந்த மாசம் ஞாயிற்றுக்கிழமை நாலாந்தே
தியுந் திங்கட்கிழமை ஐந்தாந்தேதியுமிவ்விடத்திற் க
ன மழை பெய்ததினற் காங்கைமிகக் குறையவுஞ்ச
னங்கள் சுகாநுபோகிகளாயிருக்கவுஞ் சம்பவித்தது.
நாலாந்தேதியிலன்று யாழ்ப்பாணத்துக் கோட்டையிற்
கொடிச்சீலையிலிடி விழுந்து கொடிமாத்தையுந் தகர்
த்துப்போட்டது. பிற்பாடு ஐந்தாந்தேதியிலன்று வட்டு
க்கோட்டைக்கோவிற்பற்றைச்சார்ந்த தொல்புரமெ
ன்னுங் குறிச்சியிலுள்ள மூன்று முற்குகர்களில் (மீ
ன்பிடிகாரர்) கடலிலிடிவிழுந்ததினலிரண்டு பேருமுட
னே செத்துப்போனர்கள். மற்றவன் விழுந்து அறி
வுகெட்டுப்போய்க்கிடந்துவிட்டான்.

பருத்தித்துறை.

இற்றைக்குச் சிறிதுநாளைக்குமுன் ஒரு நாட்கால
மே, ௪ மணிபோல, பருத்தித்துறையிலாயத்துறைக்கு
த் துரையாயிருக்கின்ற மெஸதர் பேக்சன் என்பவரு
டைய வீட்டுக்குள் ஒரு கள்வன் களவெடுக்குமுகா
ந்திரமாய்ப்போகையில் அவனைப் பிடித்து நீ என்ன
அலுவலாய் இங்கே வந்தாயென்று கேட்க அவன் தா
னடுத்தவழவிலே சில பனஞ்சலாகைகளைக் கள
வெடுக்குமுகாந்திரமாய் இந்த வழியாலே வந்தேனென்
றன். உடனே இவனைப் பருத்தித்துறைப் பொலிஸ
சுக் கோட்டுக்குக் கொண்டுபோய் இவன் செய்த அ
டாத்தை விளங்கிப் பன்னிரண்டடி அடிக்கவும், இ
ரண்டுமாசந் தெருவூழியஞ்செய்யவும் நிருபிக்கப்பட்ட
து.

கொழும்பு.

இற்றைக்கேறக்குறைய உரு. வருடக்காலமாய் இ
லங்கைத்தீவிற் பற்பல யோக்கியமான உத்தியோகங்
களிலிருந்து கடைசியாய்ப் பன்னிரண்டுவருடமாய் இ
லங்கைத்தீவு முழுவதிற்கும் கொலோனியற்சக்கிடுத்
தாராயிருந்த கனம்பொருந்திய பி, அனிஸ்துறுத்தற் து
ரையவர்கள் இத்தீவைவிட்டுத் தமது சென்னவூருக்
குப் போவதை அறியவருவது அவருடைய சினேகிதரு
க்கும் மற்றுஞ்சனங்களுக்கும் அள்விறந்த துக்கத்து
க்கேதுவாகின்றது இவரித்தீவிலிருந்த காலங்களிலெ
ல்லாம் சனங்களினது உபயோகத்துக்கேது அடுத்த
வைகளாயிருந்தனவோ அவைகளனைத்தையும் யா
தாமொரு வாரபட்சமின்றிச் செய்துவந்ததுமன்றித் தா
ன் பார்த்துவந்த உத்தியோகங்களில் அதிக முயற்சியு
ந் தேற்சியுமுள்ளவராயும் தயாளகுணத்தினையுடைய
வராயும் ஆழிய கருத்தாயுமிருந்தும் இவ்விடம்விட்டுப்
போவதே சகலர்க்கும் துக்கம். மேலும் இவர் இவ்
வூர்ப்பிறந்த வாலிபர் நாநாவித சாஸதிரங்களைக் கற்
றுத் தேறவும் அத்தாற் கனமும் நன்னம்பிக்கையுமு
ள்ள உயர்ந்த உத்தியோகங்களைப் பெறவும் வருவத
ற்கிவரோ துணைக்காரனுயுமிருந்தார். அப்படியே இப்
பொழுது இலங்கைத்தீவைச்சார்ந்த பற்பலவிடங்க
ளிலும் நிசமிக்கப்பட்டு இங்கிலீசுப்பாஷை படிப்பிக்க
ப்பட்டுவரும் பள்ளிக்கூடங்களிலந்தந்த ஊர்ப்பாஷை
களையும் கிறிஸதுமார்க்கவொழுங்காய்ப் படிப்பிக்கிற
தற்கு முயற்சிபண்ணினவரும் இவர்தானேன்று நினை
க்கிறதற்கு இவருடைய தயாளகுணமே காரணமாயிரு
க்கின்றது. இன்னும் கிறிஸதுமார்க்கத்தின் பொருட்
டுப் பிரயாசப்படும்படி தங்கடங்கள் சென்னதேசத்
தையும் உற்றர் பெற்றர் உறவுமுறையோர் சகலரை
யும் விட்டிவ்விடம் வந்த பாதிரிமாருக்கும் அவர் தன்
னற் கூடியளவு உதவியொத்தாசைகளைச் செய்துவ
ந்தார். கிறிஸதுமார்க்கமே சறுவர்க்குமிகபாபயனிர
ணடிற்குமடுத்தவழியென்று அவரெண்ணிக் கிறிஸது
மார்க்காராதனைக்கான தேவாலயங்களைக் கட்டும்ப
டிக்கும் அவர் அடுத்தமுயற்சிகளைப்பண்ணியிருக்கிற
ர். ஆகையால் இவரிடம் பாரபரிக்க வாவிருக்கிறவரு
ம் இவருடைய கிறிஸதமான நடையைப் பின்பற்றவு
ம் இவ்வூரவர்களுடைய உபயோகத்துக்கடுத்தவைக
ள் யாதோ அவைகளைக் கூசாமற் செய்து நிறைவே
ற்றிச் சகலரையும் உயர்ந்த நிலைபாத்திற்குக் கொண்
டுவரப் பிரயாசப்படவும் வேண்டுமென்று காத்திருக்கி
றோம்.

இப்பொழுது இவருடைய இடத்திற்கு இராசாத்திய
னது முதன்மந்திரியாகிய சிறீ றேப்பாட் பீல் என்பவரி
னுறவுமுறையானகிய டோசன் என்பவர் நியமிக்கப்
பட்டிருக்கிறரென்று, பிறகிட்ட சித்திரை மாதம் உஅங்
தேதி பிரசுரஞ்செய்யலான "அப்சேவர்" என்ற பத்
திரிகையாற்றெரியவந்தது.

இலங்கைத்தீவு.

இதற்குமுன் கண்டியிற் புத்தசமய விகாரைகளிலு
ச்சவங்கள் நடந்துவருங்காலத்தில், கோவாணதே
சாதிபதியவர்களுங்கண்டிநாட்டுக் கோவாணமேந்தே
சன்றுத்துரையும் அவ்விடத்தில் முகாரியாக நின்று தி
ருவிழா முதலிய கொண்டாட்டங்களை நடத்திவருகிற
வாடிக்கையிருந்தது அவ்விதவாடிக்கையை விலக்
கும்படி கட்டாயமாய் இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த க
ட்டளையைப்பற்றிக் "கொழும்பு அப்சேவர்" எ
ன்னுஞ் சமாசாரபத்திரிகை சொல்வதென்னவெ
னில்,

பிறகிட்ட சித்திரைமாதம் உரு தேதி கோவாண தே
சாதிபதியவர்கள் கண்டிநாட்டிலிருக்கின்ற போதிய பி
ரதானிகளையும் குருக்கள்மாரையும் மற்றுஞ்சனங்க
ளையும் கூடிவரச்செய்து இனிமேல் தானுகுதல் அல்
லது கோவாணஏசன்றுத்துரையாகுதல் புத்தசமயச்
சடங்காராதனைகளை முகாரியாய் நின்றெவ்விதத்திலு
ம நடத்தப்படாதென்றும அக்கோவிலைச்சார்ந்த குரு
க்கள்மார்தானே முகாரியாய்நின்று அச்சடங்குகளை ந
டப்பிக்கவேண்டுமென்றும, இங்கிலாந்துசீமையிலிரு
ந்து தனக்குக் கிடைத்த கட்டளை நிருபித்தல்களை
மேற்கூறிய கூட்டத்தில் வந்து கூடின பிரபுக்கள் முத
லியவர்களுக்கு அறிவித்தபோது அவர்கள் மிகவும ஆ
ச்சரியத்துடன் கேட்டுக் கடைசியாகத் தேசாதிபதிய
வர்களிடத்தில் மிகுந்த வணக்கத்துடன் கேட்டுக்
கொணடதென்னவெனில், தாங்களிதுகருமத்தைப்
பற்றித் தங்களுக்குள் ஒரு தீர்ப்பான பொறுப்புப் பண
ணிக்கொள்ளுமளவும் தங்கள்கோவில்த்திறப்புகளை
க் கொஞ்சக்காலத்துக்குக் கோவாண ஏசன்றுத்து
ரையவர்களிடத்திலேதானே முன்போல ஒப்புக்கொ
டுக்கவேண்டுமென்றுதான். அதற்குத் தேசாதிபதிய
வர்களுஞ் சம்மதித்துக்கொண்டார்கள் ஆகையால்
கோவாணமேந்தார் புத்தசமயத்தைப் புறக்கணியாம
ல் அதற்கு முன்போல உதவி ஒத்தாசைகளைச்செய்
யவேண்டுமென்று இராசாத்தியவர்களுக்கு மன்றட்டு
க்கடதாசி எழுதியனுப்பும்படி உருங் தேதியினன்று பு
த்தசமயக்குருக்கள் முதலியவர்களுக்குள் ஒரு கூட்ட
ம் வைக்கப்பட்டது.

இலங்கைத்தீவுக்குட்பட்ட சேட்சுமிசியோன் சங்
கத்துக் காரியங்களைப் பார்க்கும்படி கனம்பொருந்தி
ய யேமேஸ சாப்மன் என்பவர் விஸபுவாக நியமிக்க
ப்பட்டார். அவருக்குப் பாரயமிப்பொழுது, சசூ.

கற்குத்தா.

கற்குத்தாவிற் பிறந்த வாலிபனெருவனுடைய மர
ணம்.—மாகேந்திரன் லால்பாசக்கு என்பவர் சகல
கலைக்கியானங்களிற்றேறினவராயும் மெய்த் தெய்வ
பக்தியையுடையவராயும் கிறிஸதுமார்க்கப் போதகரா
யுந் தன்னூர்ப் பிறந்தவர்களுக்குட் சிரேஷடராயும்
இருந்தார். ஆனலும் இந்த மகாத்துமாவானவ
ர் வேத நாளைக்குப் பூமியின்கண்ணிருக்கவிடுவது ஆ
ண்டவனுக்குச் சித்தமில்லாதிருந்தது. இவருக்குப்
பிறகிட்ட பங்குனி மாசம், ருகங். தேதி திங்கட்கிழ
மை கோதாரிநோய் உண்டுபட்டதினல் இவ்வுலக
வாழ்வை விட்டுப் பாமகதியை அடைந்துவிட்டார். அ
வருக்குத் துன்பம் வந்தவுடனே, சிலுவையிலறை
யுண்டு நிந்தையாய்க் கொலையுண்ணப்பட்ட இயே
சுநாதருடைய புண்ணியபெறுபேறுகளினலுண்டான
நித்தியவின்பந் தனக்குக்கிடைக்குமென்று நம்பினதி
னல், தம்மைப் பாரபரித்த கிறிஸதவர்களுக்குந் தம்
மைப் பார்க்கவந்த அக்கியானிகளுக்குந் தான் பின்ப
ற்றின கிறிஸதுவின் மேன்மையை எடுத்துக் காட்டி
னர். அவருக்குவியாதி அதிகப்பட்டு அறிவுகெட்டுப்போ
னவேளையிலும், பாம காரியங்களிலேயே சிந்தனை
யாயிருந்தார். அவர் சாகிற அன்றிராத்திரி மாத்திர
ம் அவர் சொன்னதென்னவெனில்—"இரக்கத்தின்
நாளை அவர்கள் அறியமாட்டார்கள்" என்றுதான்.

உவாங்திப்பிராந்தி

சகலவித நோய்களுக்குமிடமான தேகத்தினையு
டைய மனிதனுக்குண்டான வியாதிகளுக்குள் அதிக
ம் வருத்தத்தைக் கொடுக்கின்ற கோதாரியென்னுங்
கொள்ளைநோயினல் இச்செலவு கற்குத்தாவிலிறந்த
சனத்துக்கொரு எல்லையில்லை. எங்கேபார்த்தாலு
ஞ் சவஞ்சுடுகிற நெருப்புக்கள் மலைத்தொடர்புகள்
போலே காணப்படுகின்றன. யாதாமொருமருந்து செ
ய்விக்கிறதற் கேதுவில்லாமற் கற்குத்தாநகரிக்குச் ச
ற்றேயெட்ட நாட்டுப்புறத்திலிருக்கின்ற சனங்களு
க்குள் நூற்றுக்கணக்காய் நாடோறுஞ் சாகிறர்கள்.
இம்முறை தோற்றின வியாதியின் கூறுபாடதிகமும்மா
மாயும் சடுதியிற் சீவனை எடுக்கிறதாயும் இருக்கிறபடி
யால் வியாதிவந்தவுடனே வந்த ஆட்களுக்கு வேண்
டிய உதவி செய்யாமற் கைவிட்டுவிடுகிறர்கள். பிற
கிட்ட மூன்றுகிழமைக்குள்ளே செத்தசனமிவ்வள
வென்றெண்ணிப் பிடித்துக்கொள்ளக்கூடாது. ஆன
லும அவ்வூர்ப்பிறந்த கிறிஸதவர்கள் திருப்பணியென்
றகிராமத்துக்குப் பிரசங்கமபண்ணுமபடி போயிருக்
கையில் பாரணியென்ற கங்கையில் ஸநானமபண்
ணவந்த கிட்டத்தட்ட எயகூ சனங்களில் மிகுதியா
ன பெயர் செத்துப்போனர்கள். இந்தக் கங்கைக்
குக் கிட்டச் செத்துக்கிடந்தவர்களுக்குமொரு கணக்
கில்லை. எங்கேபார்த்தாலும நரிகளும நாய்களுஞ்
செத்தபிணத்தைக் கடித்துப் பிடுங்கித் தின்றுகொ
ண்டுநிற்கின்றன.

கரைமார்க்கத் தபாற்கெதி.

இப்பொழுது எவ்வளவு சீக்கிரமாகத் தபால்மூலமா
ய்க் காகிதங்கள் தூரதேசங்களிற் போய்ச்சேருததெ
ன்று பாருங்கள். எப்படியெனில் பிறகிட்ட மாசிமா
தம் யகூ தேதி காலியிலிருந்து சீமைக்கனுப்பின கா
கிதங்கள் பங்குனிமாதம் உஉங் தேதி காலமே அதாவ
து ருக நாளையிற்குள்ளாக அவ்விடம்போய்ச் சேர்ந்
துவிட்டன.

To the Editor of the Morning Star.

Dear Sir,

In reading your last issue of the Morning Star I have observed a solution to the Mathematical query proposed by Mr. R. Adair in No. 11 Vol. 2 which in my humble opinion does not appear to be satisfactory for in the middle part of the solution it is said that the Angles A N B, B N C, and C N D may be determined, because the above angles being equal to 180 degrees are as A B, B C, and C D. The statement here given appears to be ambiguous because they may either mean the chords or the arcs, if they mean the former the solution is wrong but if the latter the solver has not shown how to find the arcs.

Your very Obedient
Chundiculy, 2d *March* 1845. S. D.

(Interpretation of two verses in the last No.)

பிறகிட்ட உதயதாரகையில் திண்டிக்கல் "J. D. K." என்பவர் கேட்ட செய்யுட்களின் அர்த்தங்க
ளாவன——

முன்னமொருரோன் செய்யுள் மொழிபெயர் மதுரை
யென்ப
துன்னுமூன்றெழுத்தென்செய்யுள் சொல்பெயர் க
ழுதையாகும்
இன்னவைபோகமற்றிங்கியம்புமிக் கவிதனக்கு
மன்னியபெயர் விளக்கீர் வண்பொருளுணர்ந்துளீ
ரே.

முவெழுத்தொருமரப்பெயர்முன்னெழுத்தொழிந்து நி
ன்றல்,
மேவமொரிலக்கமாதும் விலகிடினடுவெழுத்து
தேவியினுமமீறுசிதைந்திடினென்றின் கூறும்
தாவியவிதனைச் சொல்வோர் தண்டமிழ்ப்புலவரா
மே. இப்படிக்கு

ிஅாசரு ம். ஹூ. சித்திரை மாதம் உரு ந். தேதி. | பயன்விளக்கி.

[Puranic History of Conjeveram.]

என்றாகையே,

சந்தேக நிராகாம்பண்ணுவது மகாநன்றேனப் ப
ன்மறை கேள்வியுற்றேன். "சவுக்கடிபட்டு மை
யந்தீர்" என்பதோர்துவமோழியாமேன்பதற் கையம
ற்றேன். அதலினீயேகாததேய்மழன் கடாட்சவீட்ச
ணம் பேறவறிஞருமின்றேன்பதைக் கருதலுனையாற்
பிரமாணித்து, உன்றன்மூலமாய் என்றனயத்துக்கு
நிராகிருதியுண்டாமேனுமப்பிராயத்தைக் கிரகித்துப் பி
ன் வருபவையைக் கற்றுர் மூன் லிக்தஞ் சேயமழயன்
றனன்—சைவாதி பிரமமீறம் பதினேண்புராணத்தில்
ஒன்றேனுங்காந்தத்தில், ஒகோ தசமசக்கோர் கோ
டியின்மேலுண்டேனினும் அவற்றையேலாமிங்ஙன்
கூறதோழிந்து, காந்தம் நகாப்படலத்திற் பாரித்து வி
சேடித்த காஞ்சியம்பதியேனு மூக்கிய தேவஸதலத்
தைப் பற்றிச் சில கூறுவேன். அதிற் சோல்லியபடி
பற்பலவழமை போருந்தாநின்ற தண்டகாாட்டின் க
ட்டலமையுறுங் காஞ்சிநகாத்துக்குச் சமானிப்பது
காஞ்சிநகாமேயன்றிப் பிறிதோர்பதியிலே—அப்பதியில்
மயில், கருடன், அன்னம், ஜாாபதம் இவற்றை ஊர்
தியாயிவரும் சுப்பிரமணியன், விட்டுணு, பிரமா, இந்
திரனிவருடன், கிந்நார், சித்தர், திசைபாலர், சந்திரா
தித்தாதியர் நிதம்வாசம்பண்ணுவார். அத்தலம், அங்
ஙனம் நிகழாநின்ற மதில், ஞாஞ்சில், மாடம், கூடம்,
கோபுரம், தேற்றி, சித்திரமிவற்றலளவிறந்த சிறப்பு
ற்றிருப்பது—சந்திராதித்தர் தங்கடங்கணுட்கேதியில்
அப்பதியைக்கடந்து சேலவரிதாய் மதிலாகாசமண்ட
லபரியந்தமுன்னதமாய் நிவந்திருப்பது. அங்கே சுரா
சுரர் முனிவர் முதலோருறைவிடமும், தபோதனர் சா
லைகளும், விப்பிராவேள்வியஞ்சாலைகளும், பிராமண
சத்திரியாதிகண் மன்றுகளும் மிகமலிந்திருப்பது அண்
டர்கூட்டமுந் தோண்டர்கூட்டமுமாலயங்கடோறுமே
ள்ளிடவிடையறதிருப்பது, வீதிதோறும் அரிபிரமேந்திரா
ராநடஞ்சேய்யுமூர்திகளினடுச்சுவடும், கேசாததுாகா
திதேவதுந்துமியிவற்றேசையு நிதமிருப்பது, மண்டபா
தி பளிங்காதிருயிற்றி யமைக்கப்பட்டது. ஆதுலர்க்
கன்னசாலைகளளவன்று அநீதமேளவியங் கேடுபி
ணிமுதற் கேதமப்பதியிலில்லை. ஆயினப்பதி மோட்
சகேதத்தை நிகர்ப்பதன்றிப் பிறிதல.

இவ்விதவிம்மிதாச்சரியமு மின்னுஞ் சோல்லாதோ
ழிபல்வளச் சிறப்பும் பேருமையுமலங்காாமாகவுற்
றவத்தேய்வபதியிற் சினைகள் போன்னும், இலை,
தளிர் மாகதமும் மலர்மாணிக்கமும் நிழற்பிரிவற்றது
முகாந்தமழிவற்றதுமாய வோர்காஞ்சிமாம் நிற்பதாலப்
புரங் காஞ்சிபுரமேன்றும், பிரளயகாலத்திலும் அழியா
தோர்சத்தி காப்பதாற் பிரளயசித்தேன்றும், மாநிழற்
கீழ்ப் பூசித்த கேவுரிதவத்துக்குவந்து சிவன்றேரிசன
ங்கோடுத்தருளியதாற் சிவபுரமேன்றும், நான்குவதன
ஞகிய பிரமாவின் வேள்விக்கனுக்கிரக்க விண்டுவே
னும் நாமதாரியான விட்டுணு பிரசன்னாயதால் விண்
டுமோபுரமேன்றும்,மும்மூர்த்திகள் வாசஞ்சேய்வதாற் றி
ருமூர்த்திவாசமேன்றும், கச்சபாலயத்திற் பிரமாச் சிவ
னைப்பூசிப்பதாற் சிவபுரமேன்றும், பிரமாதியர் தவவிட
மாயதாற் றபோமயமேன்றும், அட்டசித்தியையுதவுவ
தாற் சகலசித்தியேன்றும், காழியேனுங்கன்னி காப்ப
தாற் கன்னிகாப்பேன்றும்,கயிலைக்கணத்தரிலோருவ
னுந் துண்டீரனாசுபுரிந்ததாற் றுண்டீராபுரமேன்றும்,
தண்டகனிராசரிக்கஞ்சேய்ததாற்றண்டகபுரமேன்று
ம்,திவ்வியகாரணநாமங்களைத் தரித்திருக்குது. மேலும்
இன்னன பலகாரணபிதானங்களைக் கோண்ட காஞ்
சியம்பதி, பாவீடருளும், அயோத்தி, மதுரை, மாயா, அ
வந்திகை, காசி, காஞ்சி, துவாரகையேனுஞ் சத்தபுரி
கட்குள்ள அதியுத்தம மகத்துவந்தங்கியதேனப் பாரி
யாம் பார்ப்பதிக்குப் பதியாஞ் சிவன் கூறிற் றிரிபுவனத்
துளும் மேலாம்பதியே காஞ்சிமாபுரம். இத்தகை போ
ருந்து காஞ்சியைப் பாலியாதி பலநதிகள் சூழ்ந்திருக்கு
ம். அங்கே தரும மாதாவாழமையமருங் காமக்கோ
ட்டமுண்டு, அப்பதியுட் கோடியோன்றும் ஒன்று கோ
டியுமாய்ப் பாவபுண்ணியம் சுருங்கியும் விரிந்தும் வி
ளையும். அங்கே பிறப்பினுமிறப்பினு மோருகண மு
றையினும் முத்தியுறுமேனிலப்பதிக் கெப்பதிநேரும்.
—கச்சபாலயமுதல், ௨௰. ஆலயஞ் சிவனுக்கும், அ.
மாயனுக்குமுண்டு. அவையோழிய, ௰௬. நிலையங்க
ளும் காமக்கோட்டி வதிகோட்டத்தில், சந்திராதிசவி
மழுங்கச் சகமேலாமோளிவிடும். ஓர் தூண்டாவிள
க்கமும், பிறந்தவுயிரிறவாவிட மிறந்தவுயிர் பிறவாவிட
மேன ஈர் இடமும், அறிவையும் விரும்பிய போ
ருளையு மூமையர்க்குப் பேச்சையுங் கோடுக்கும் மு
த்தேற்றியும்,கடல்;பேண்ணைநதி,பவளமலை, வேங்
கடமேன்னும் நான்கினையுங் கிழக்காதியாய்ப்போருந்
தும் நாலாண்களும், சித்திகோடுக்குங் கனிகடுங்கி
யசூதம், ஆத்தி, காஞ்சியாதி பஞ்சவிருட்சமும்

"உம்பருண்பகிருஞ் சாதகம் மணிகளுதவிடுமன்ன
ஞாலுனைத்துக்

கோம்புறுகிள்ளையலது சோல்லாங்கை துறைபே
றிற் கூவுறக்கோழி

யிம்பரிற் பாவந் துடைத்திடுநேமியினையறு புள்
ளேழுநதிதான்

கம்பை நற்பம்பை மஞ்சனி பிச்சி கவிச்சி போன்
மண்ணிவே ;, காவே எது.

சாதகம் முதலறு பறவைகளும், கம்பைமுதலே
ழுநதிகளும், விரும்பினர்க்கு நீருதவு கூவற்போது,
கரியைமுயறுடர்போது, ஏழிசையுறு போது, மாறுயி
ன்றிடுபோது, வேறுருபுசேர்போது, புற்றின்முழவமோ
லிபோது, திசைமயக்குபோது, உமைதவம்புரிபோது,
ஆயவேண்போதுவும்,—பிணி நீக்குபோய்கை, சேங்
நீறமாம்போய்கை, முக்காலந்தேரிபோய்கை, சீவன
டிகாட்டும்போய்கையுடன்,மேய்ஞ்ஞானம்போன்சே
ல்வம் வசிகாம் நான்கையுங் கோடுக்கும், நாற்போ
ய்கைகூடியநவபோய்கைகளும்,—நஞ்சகற்றுங்கல்,
நோயகற்றுங்கல், தேவாாக்குங்கல், துணியுடலைச்ச
ந்துசேய்கல், படையகற்றுங்கல், இறந்தோரை யே
ழுப்புங்கல், வழக்குரைக்குங்கல், ஈதேனக்காட்டுங்
கல், வினைதீர்க்குங்கல், ஆசளிக்குங்கல், ஆயதச
கற்களும்,—

அயன்மனைச்சேன்றேர் கணவரிற் பிழைத்தோா
டிகளையிகழ்ந்துளோாணுகிற்

றுயருறுமுழைகையர்க்குமோர்மன்றஞ் சோரர்முன் சுழ
லுமோர்மன்றம்

வியனலம்பலவாய்த் தோன்றுமோர்மன்றம் விஞ்
சைகள் வழங்குமோர்மன்றம்

மயல்புரிகின்ற போழுதோடுதிசையின் மயக்கறத்
தேளிக்குமோர்மன்றம்.

நாகநுருய்க்கும் பிலத்ததோர்மன்றம் நவமணியுதவு
மோர்மன்றம்

மாதர்போமிர்தம் இருக்குமோர்மன்றம் வடிவினை
மறைப்பதோர்மன்றம்

மேகநின்றூர்த்துப் போழியுமோர்மன்றம் வியன்பக
ல் கங்குலாய்க்கங்கு

லாகியபகலாயிருப்பதோர்மன்றமையிாண்டோன்று
மன்றவையே.

இதிற் சோல்லிய ஆச்சரியங்களைப் பயக்கும் பதி
னோர்மன்றங்களும் போருந்தியிருப்பது. இவையன்
றிச் சிலை, தரு, இடம், கூவல், நதி, துளம், தீர்த்தம்,
பிலம், பள்ளம், சோலையிவற்றைப்போன்றவைகளி
ன்னுமநந்தமுண்டு. அவைகளோன்றற்கோன்றதிக
வற்புதத்தன* இவ்விதவலங்காாங் தங்தங் காஞ்சியி
ன் பேருமையைப் பிரமதேவர் சனகருக்கும், சனகர்
வாதாாயணனேனும் வியாசருக்கும், வியாசர் சூதமாயி
ருடிக்கும், சூதர் மற்றுமிருடியேசுார்களுக்குஞ் சோற்
றனர். அதன் பேருமையை விளம்ப வேம்மனோா
ன் முடியுமோவேனக் காந்தமருளிப்பாடிய கச்சியப்பர்
சோல்லியிருக்கிறர்——இவற்றை வாசிக்கும்போதே
ன்றாகையே—ஐயமேன்னுமாழியிலாழ்ந்தேன்—ஆயி
னுமுன்றனதருளாலேன்றனதைய முதையாதித்தனுக்
கேதிர்பனிபோல வோடவேயோடுமேன உற்றுணர்ந்
து சிற்சில கடாக்களைக் கடாவுகிறேன். நீ உன் மா
தோட்டத்திற் றிகாந்தம் போய்க்கற்றுணர்ந்தோர் சிற்
றுணர்வேற் குற்றுதவும் பற்பல விடையை வுன்ற
யாள சீலத்தாற் பேற்றருளவேண்டுமேன உன் சீர்
பாதத்துக்குச் சாஷ்டாங்க தேண்டன் புரிந்தேன்.

வினை. காஞ்சி இந்துஸதானிலேப்பகுதியிலே இரு
க்குது! திரிமூர்த்திகள், விநாயகாதியர், அட்டபாலர், ச
ந்திராதித்தர், பதினேண்கணத்தரிப்போவு மங்கேவந்
து வாசம்பண்ணுகிறர்களா! மதிலைக் கடத்தற்கே
லாது. சுடரிருவரும் பதிவலம் வருகிறர்களா! அரிபிர
மாதிகளிவரும் வாகனவடிச்சுவடு வீதிகடோறுமிப்போ
வும் நிதமுமிருக்குமா! பிணி முதலாய விடும்பைகள் அ
ங்கேயில்லையா! அங்கே இறப்பினும் பிறப்பினும் எல்
லோர்க்குமேகபோகமுத்திதானு? விண்டுமோபுரமுதலிய
காரணவபிதாநங்களின்னும் வழங்கிவருகிறதா! நிழற்
பிரியாக்காஞ்சியாதியைந்தருவு மிப்போவுமுண்டா! இ
ப்போவாதத னிழற்பிரிவதில்லையா! ஒன்று கோடியு
ம் கோடி ஒன்றுமாய்ப் பாவபுண்ணியமருகியும் பேரு
கியும் நடக்குதா! தூண்டாவிளக்குமின்னுந் தூண்டா
தேரியுதா! மகாதிசேயம்பயக்குமிரிடம், முத்தேற்றி,
நாலாண், பஞ்சதரு, அறுபறவை, எழுநதி, எண்போ
து, நவபோய்கை, தசக்கல், ஏகாதசமன்றமிவையே
ல்லாமிப்போவுமுண்டா! அவைகளிற் சோல்லப்பட
ட பிரகாரங் கிரமங் கிரமமாய் இப்போவுமற்புதம்நடந்
து வருகுதா! தேசாந்திரிகள் பிரயாணஞ்சேய்து, பிணி
நீங்கி அறமோங்கி மேய்ஞ்ஞானமடைந்து அஞ்ஞானங்
கடந்து, நற்கதிசேருகிறர்களா! ஒரு கனமங்கேயிரு
ந்தாலுமுறுமாமுத்தி— அப்படியேலேன் னருமைத்தா
ாகையே வினுவிளம்பு, அறிவது வேதபேர்க்குபயோ
கமாதும்—எல்லோருமுனக்குக் கடனுளிகளாவார்—
இதிலேழுதப்பட்டனவற்றுள்ளும், எழுதப்படாதப்பட
லத்திற் சோல்லப்பட்டனவற்றுள்ளும் மனதுக்கோ
வ்வாச் சழக்குகளும் வினவவவசியமாய சந்தேகப்
போருட்களுமின்னும் மிகுதியுண்டு. அவற்றை ஒ
வ்வோன்றய் அறையப்புகுந்தாலோருபோது தார்காதிப
தியிடங் கோடாரோனவுன்னி இவ்வளவோடு முடிக்கி
றேன். விடைகோடுவாவேனப் பாதம்பிடிக்கிறேன்.

நல்லார்குற்றஞ் சோல்லாரோனவும்—கல்லாரிதின்
மேற் சேல்லாரோனவும்—இவை அல்லோர் சமாதா
னங் கோல்லாரோனவும் நிாணித்து அவையையடக்
கி இவையைமுடித்தேன். இப்படிக்கு,

சமாதானம்விரும்பியவோர் சோப்ஸகிறைபன்.

* அவற்றவற்றி விருத்தாந்தம அபபடலத்திற்
காண்க.

எட்டிடற்றர் துரையவர்களுக்குச் சலாம்.

இஸலாமான எங்கள் வீடுகளில் யாதோருவர் ம
வுத்தாப் போனுல் சிலனுட் கழித்து ஒரு சத்தங்
கோடுக்கிற வழமையுண்டு. அப்படிச் சேய்யும்போ
து மோசமாக யாதோருவர் விடுபட்டுப்போனுல் வே
கு குழப்பங்களுக்குக் காரணமாகுது, புருஷனை இழ
ந்த பேண்சாதி அல்லது பேண்சாதியை இழந்த புரு
ஷன் பிள்ளையை இழந்த தகப்பன்தாய் தாய்தகப்ப
னை இழந்த பிள்ளைகள் தங்களுக்குவந்த இடைஞ்ச
லைக்கோண்டு சலித்துக்கோண்டிருக்கும்போது சோ
று கோடுத்து ஊரிலுள்ளவர்களைச் சந்தோஷப்படு
த்திக்கோள்வது பேரிய வருத்தமாக இருக்குது. இதில்
குறைபிடித்துப் பேரிய குழப்பங்களுண்டாகுது. இ
தினுல் நேற்றிரவு நமது புதிய தேருவில் எங்கள் பே
ண்டுகள் பேரிய அதமங்கள் பேச ஆண்பிள்ளைகளு
க்கு அடிதடிச் சங்கதி நடந்து அங்கே எல்லாருங் கூ
டினபோது கோப்பி விற்கிற ஒரு எழிய சிங்களத்தி
வீட்டில் பேர்போன போட்டயன் புகுந்து ஐயோ அந்
த எழிய பேண்பிள்ளையுடைய பேட்டியைக் கள
வேடுத்துக்கோண்டுபோய்விட்டானும்.இன்றுகாலமே
அவனைக் கோட்டுக்குக் கோண்டுபோனுர்களேன்று
சேள்வி.

இப்படிப்பட்ட பல இடைஞ்சலுமிருப்பதினுலே
வேகு பேருக்கு உபகாரியாயிருக்கிறதாங்கள் யோசனை
பண்ணியிந்தக் கத்தச்சோறுமவுத்தாபோன வீட்டுக்
கு ஒத்துவாராதேன்ற நியாயத்தைக் காட்டினுல் சந்
தேகமில்லாமல் இந்த வழமை நின்றுபோம்.

ஏனேன்றல் இப்போ கோழும்பில் இருக்கிற நமது
மார்க்கத்தாருண்ணுவதிலும் உடுப்பிணையிலும் மேத்த
த் திருந்திவருகிறர்கள். துரைகள் முதலாய் மேத்த
மரியாதையாக நடத்துகிறர்கள்.

இதற்குமுன் கோழும்பிலிருக்கிற சேட்டிப்பிள்ளைக
ளுக்கும் நம்ம பிள்ளைகளுக்கும் எப்போழுதும் நல்
ல சினேகிதமிருந்தாலும் ஒருபோழுதும் அவர்கள்நம்
மவீட்டிலும் நாம் அவர்கள் வீட்டிலும் சாப்பிடுகிறதி
ல்லை. இப்போ நம்ம மனிதர் திருந்திவிட்டபடியால்
அவர்கள் நம்ம பிரதான மனிதர் வீட்டிலும் நாம் அவ
ர்கள் வீட்டிலும் உண்ணுகிற வழமையுமாயிற்று. பி
ன்னிட்ட தை மாதம் ௰௨ ந். தேதி ஆமரைக்காயர்ம
கன் மா. சுலைமான் என்பவர் வீட்டிற் கோடுத்த பி
ரதான விருந்தில் சேட்டிமரைக்காயர் அவருக்குச் ச
மான பிரபுக்களாகிய சூசைப்பிள்ளை லேயாம்பிள்ளை
யேன்பவர்களோடு கூடிவந்து விருந்து சாப்பிட்டது.
இப்படி நடபடியாற்றிருந்துகிறபடியாற் பேரியோர்களு
டைய வாய்பேறு கிடைக்குது. இன்னமும் பலதி
லும் நாங்கள் திருந்துகிறதற்குப் பிரயாசிக்கவும் வே
ணும். அப்போ சகலாாலும் கையேர்க்கப்பட்டு மே
ன்மை பேறலாகும்.

இதைத் தயவுசேய்து பிரசித்தப்படுத்தினுல் உமக்
கு அல்லாவுத்தாவுடையறேதமத்தும்வறக்கத்தும் கி
டைக்குமேன்று நான் நம்புகிறேன். இப்படிக்கு

முசல்மான் சபஸகிறைபரிலோருவன்.

மாளிகைவத்தையில் ஆபிறில் மாதம் ௨ ந். தேதி.

[Translation of the above.]

DEAR MR. EDITOR,

There is an immemorial custom among us the Mohammedans, that *those* who are not professors of *Islamism* should not enter our houses; and if they should enter inadvertently, we perform certain ceremonies of *purification*; which if we do not observe according to our Mohammedan laws, there will ensue a great disturbance; but now I am extremely glad to inform the readers of your useful Journal, that the Mohammedans at Colombo have improved very much in regard to their dress, and the European Gentlemen there treat them with due respect and kindness.

Before this time, though the Chetty people and the Mohammedans were very intimate friends, and even ready to give their lives for the sake of their friendship, yet, a Mohammedan never would enter the house of a Chetty nor the Chetty enter the house of a Mohammedan; neither will they eat in each others houses; but now in spite of this long standing custom, on the 12th of January 1845, Sulaman, the son of a respectable Marakayar at Colombo entertained Mr. Soosapillay Layampillay who is extensively known as a man of honour and respectability.

Thus this act of hospitability will pave a way to our improvement in civilization, and encourages the sanguine hope that the people ere long will become civilized.

Yours,

A. MOSLIM

and a *Subscriber to the Star.*

POET'S CORNER.

THE DEAD SEA.

[BY THE REV. G. CROLEY.]

The wind blows chill across those gloomy waves;
Oh! how unlike the green and dancing main!
The surge is foul as if it rolled o'er graves;
Stranger! here lie the cities of the plain.

Yes, on that plain, by wild waves covered now,
Rose palace once, and sparkling pinnacle:
On pomp and spectacle beamed morning's glow,
On pomp and festival the twilight fell.

Lovely and splendid all—but Sodom's soul
Was stained with blood, and pride, and perjury;
Long warned, long spared, till her whole heart was foul,
And fiery vengeance on its clouds came nigh.

And still she mocked, and danced, and taunting spoke
Her sportive blasphemies against the Throne:
It came!—the thunder on her slumber broke—
God spake the word of wrath!—Her dream was done.

Yet, in her final night, amid her stood
Immortal messengers, and pausing Heaven
Pleaded with man, but she was quite imbued,
Her last hour waned—she scorned to be forgiven.

'Twas done! down poured at once the sulphrous shower,
Down stooped, in flame, the heaven's red canopy.
Oh! for the arm of God in that fierce hour!
'Twas vain, nor help of God or man was nigh.

They rush, they bound, they howl, the men of sin;
Still stooped the cloud, still burst the thicker blaze;
The earthquake heaved!—then sank the hideous din!—
Yon wave of darkness o'er their ashes strays.

A MILITARY OFFICER.

Some years ago, a pious officer in the army was drafted with his regiment abroad. He embarked with his wife and children. In a few days, they were overtaken by a storm, which threatened their lives. Consternation and dismay seized the passengers generally, including the officer's wife. He however was calm, and composed. His wife observing this, reproached him with want of affection to her and their children; observing that if he were not concerned for his own safety, he ought to be so for theirs. He made no reply but left the cabin and soon returned with a drawn sword which, with a stern countenance, he pointed at her breast. She however smiled, and did not appear at all disconcerted. "What!" said he, "are you not afraid when a drawn sword is at your breast?" "No" she answered, "no" when I know it is in the hand of him who loves me." "And would you have me," he replied, "be afraid of this storm and tempest when I know it to be in the hand of my heavenly Father who loves me?'

FORTY DOLLARS REWARD.

Stolen from the Bungalow at "Masar" Estate a single Barrell, Two Ounce, Elephant Rifle–with Percussion Lock, made by ——— of London.

Whoever will give information which may lead to the discovery of the Robbery and the restoration of the article shall receive a reward of FORTY RIX DOLLARS, on application to the undersigned on the premises or in Jaffna. THOMAS CLARK.

SCRIPTURAL ILLUSTRATIONS.

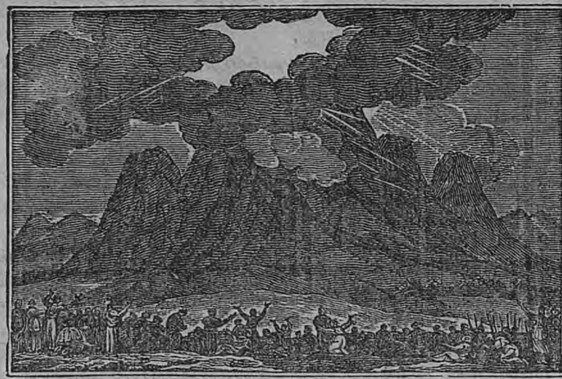

The Declaration and Delivery of the Ten Commandments.

[See Ex. xix. 18-20.—xx. 1-19.—xxiv. 17.—Deut. v. 22.]

After the destruction of Pharaoh and his army in the Red Sea, Moses, by God's command led the people of Israel through the wilderness to mount Sinai. God then called Moses to the top of the mountain and He himself descended in a thick cloud and talked with Moses, while the people were encamped near the foot of the mountain. On the third day, the Lord descended upon the mountain in fire, and the smoke thereof ascended as the smoke of a furnace and the whole mountain quaked greatly. And the sight of the glory of the Lord was like devouring fire on the top of the mountain in the eyes of the children of Israel. And God spake to the whole assembly out of the midst of the fire, of the cloud, and of the thick darkness, with a great voice, the words of the *Ten Commandments*, and God wrote them on two tables of stone and delivered them to Moses. And all the people saw the thunderings and the lightnings and the noise of the trumpet and the mountain smoking; and when the people saw it they removed and stood afar off. And they said unto Moses, speak thou with us, and we will hear; but let not God speak with us lest we die.

———

பத்துக்கற்பனைவிளக்கம்.

பார்வோனுடன்சேனை வாரியுளிறந்தபின் பானேவல்கொண்டு மோசே—பருவனத் தூடிஸா—வேலனைச்சீனுப்—பருப்பதமருங்கினுய்ப்ப–சீரானகூடாாமதிலவரிருக்கவே --செழுமுகிலினிடைமருவிங—தேவனும் மோசேயுடன் பேசினுன் மூன்று—தினமானபின்னாவணே—அர்தூமவனலாகி - யசலமுநடுங்கவே—யமலனுங்தோன்றலுற்றங —கணவருக்துஞ்சொலிக்—கற்பனைகள் பத்தையும்—அணிகொளிருகற்பலகையில் — ஏாகவெழுதிக்—கொடுத்தான் முழக்கமுத—லெழுமொலியினஞ்சியிறைவன்—இயம்பிடினிறப்பமெனமோசேயைநோக்கி நீ—இசைத்திடுகவென்றனர்களே.

அறிவித்தல்.

இத்தாற் சகலருக்கும் அறிவிக்கிறதென்னவென்றல், லொங்தோம் பட்டினத்திற் செய்யப்பட்டதும் யானைகளைச் சுட்டுவிழத்தக்கூடியதுமான துவக்கொன்று கிழக்கு நாட்டைச் சார்ந்த மாசார் என்னுங் குறிச்சியிலுள்ள தோட்டத்து வங்களாவிலிருந்து களவுபோனபடியால், எவராகுதல் இந்தத் துவக்கைக் களவெடுத்தவனையும் அல்லது எடுத்தவர்களையுங் களவுபோன துவக்கையுங் கண்டுபிடித்துக்கொண்டுவந்து சீதாரியில் அல்லது மாசாரிலிதன் கீழ்க்கையொப்பம்வைத்தவரிடங் கொடுக்கச் சம்பவித்தால் அவர்கள் நாற்பது இறைசாலுபகாரம் பெறுவார்களென்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகுது.

தோமாஸ கிளாக்து

NOTICE.

I AMPIAPAGAR SINNATAMBY of Jaffna do hereby give notice that I intend six weeks hence to apply to the Honorable the Supreme Court to be admitted a Proctor of the District Court of Jaffna.

Jaffna, 30th April, 1845. A. SINNATAMBY.

PRICE HALF A CROWN.

On the first day of June 1845, will be published the first Canto of John Syntax the younger, a mock Heroic Poem.

Contents.—The hero's ancestry–the affinity between an Almirah and the human body described,—the hero's views on that subject—he gets disgusted with the hammer and takes up the pestle—falls in love—the marriage described—he finds his wife to be 6 inches higher than himself—tries to decrease her size with the hammer and is repulsed by the fist—makes an eulogium on the fist and spouts it at a public assembly; goes home and comes to the determination of giving up the pestle for the quill.

Application (if by letter post paid) will be received by Mr. H. WEBER, Jaffna. *Jaffna 7th March,* 1845.

1845. Meteorological Register, kept at the Am. Mission Seminary at Batticotta.

APRIL 22 TO MAY 5.	Barometer, corrected for Capillarity & Temperature: Maximum observed at h m 9 40 A. M.	Minimum observed at h m 3 40 P. M.	Thermometer. 1st and 3d columns give the mean of the day and the night. A. M. h m 9 30	P. M. h m 3 40	P. M. h m 9 30	Depression of the wet-bulb Thermometer. A. M. h m 9 30	P. M. h m 3 40	P. M. h m 9 30	Course of the wind. Observed chiefly at the times of the other observations.	REMARKS. Force of the wind.—Varied from a very light wind, to a fresh breeze.
22	29.916	29.789	87.3	91.3	87.7	3.4	8.3	5.0	s by w.	Flying clouds; clear.
23	29.911	29.804	87.2	92.8	87.8	3.4	8.6	5.8	s., w.	Flying clouds; mostly clear.
24	29.929	29.819	87.8	92.2	87.4	5.6	9.3	3.4	s. s. w., w. s. w.	Flying clouds.
25	29.936	29.829	88.0	91.4	87.3	5.3	8.9	3.7	s. s. w.	Flying clouds; mostly clear.
26	29.902	29.814	88.2	91.0	87.8	5.6	8.2	3.8	s. w., s. s. w.	Fl. clds.; thunder, P. M.
27	29.911	29.794	88.2	92.0	88.8	4.7	9.8	4.4	s. s. w., s. e., s. w.	Fl. clds; lightning in Evening.
28	29.899	29.799	87.7	91.2	87.9	4.6	8.8	5.9	s.	Fl. clds.; shower at 4h. A. M.
29	29.886	29.766	88.0	91.5	87.1	6.0	9.5	4.7	s. s. w.	Fl. clouds; thunder in P. M.
30	29.873	29.734	88.4	91.0	87.4	6.3	9.0	5.4	s. w., s. s. w.	Fl .clouds; cldy.; thunder.
1	29.848	29.722	88.3	90.5	87.2	6.7	7.5	5.2	e. s. e., s., w. n. w., s. w.	Cldy.; rain at 11h. A.M. fl. clds.
2	29.819	29.674	87.4	91.5	86 6	5.4	9.5	6.0	s., n. w.	Flying clds.; thunder.
3	29.808	29.682	88.0	90.3	86.5	8.0	9.3	6.1	s., n., n. e.	Fl. clds.; lightning in evening.
4	29.808	29.703	87.7	87.7	84.8	6.7	6.2	2.7	s. w., s., s. e.	Flying clds.; thunder; rain.
5	29.797	29.797	86.4	80.2	80.1	2.4	2.2	1.5	w. n. w., s.	Heavy rain with thunder and lightning.
	29.874	29.780	87.8	90.3	86.6	5.3	8.2	4.5	MEAN.	

௱௨௯. அதிகாரம்.

அடக்கமுடைமை—*On self-control.*

காக்கப்பொருளாவடக்கத்தையாக்க
மதனினூஉங்கில்லையுயிர்க்கு.

உயிர்களுக்கு அந்த அடக்கத்தின் மிக்க செல்வமில்லை. ஆதலாலே அடக்கத்தை உறுதிப் பொருளாகக்கொண்டு அழியாமலே காக்கக் கடவது, எ று.

Let self-control be guarded as a treasure; there is no greater source of good for man than that. *Drew.*

CONTENTS.

History and Chronology - - - 65
Child's Book on the Soul - - - 67
Brief historical view of Ceylon - - 68
Romanism in Germany - - - 69
Retirement of the Hon. Col. Secretary - - ib.
Disconnection of the Ceylon Government with idolatry ib.
Bishop of Ceylon—The Touch Stone - - ib.
Summary of English Intelligence - - ib.
On the nature of idolatry - - - 70
Summary of Tamil Intelligence - - ib.
Interpretation of verses - - - ib.
On the wonders of Congeveram - - 71
On the improvement of the Mohammedans ib.
Poet's Corner—The Dead Sea - - 72
A Military officer - - - ib.
Declaration and Delivery of ten Commandments - ic.
Meteorological register—Cural - - ib.